

CAPIT.- IV.- MEANDRELE VIEȚII

CONSTANTIN ALECSE

Zilnic, la o ceașcă de cafea,
Îi mulțumesc Domnului pentru cosmosul meu personal!

IV.I.- ARBORELE GENEALOGIC

A.- BUNICII

1. BUNICII DUPĂ TATĂ

Îndreptându-mă cu pași repezi spre asfințit,
Astăzi, cu bine, șapte zeci de ani am împlinit.
Sosit-a vremea ca-n timp și-n spațiu să-mi zic,
Să vă-ntreb: Unde-mi e copilăria? Sunt bunic!

Ce repede a trecut viața și nu mai am bunici,
Nu mai am nici părinți, casa părintească-i nici,
Unde-s pașii mei, care mă plimbau prin sat?
Unde-i gârla limpede ce mă-mbia la scădat?

Și prietenii mei de joacă, câți mai viețuiesc?
Celor care sunt în viață sănătate le doresc,

Celor ce-au plecat „departe”, le urez bine,
Pentru ei, zi de zi mă rog la Sfânta Treime.

Am rămas cu amintirea, cu iz de crizanteme,
Și-n suflet îi voi păstra atât cât mai e vreme,
Aste rânduri, cineva de-o vrea să le citească,
Inimile-n piepturi și bucuriile o să le crească.

Poate că lacrimile sfinte, de dor vor lăcrima,
Când amintirile-napoi, prin vremi îi vor purta.
Regrete și atât, se scurge fără milă timpul,
Avem păcate și ar fi să ne rugăm la Domnul.

Regretele-s tardive , și le mărturisesc aici,
Că n-am avut noroc să mi-i cunosc pe bunici,
Voicu, bunic după tata, Simion, după mama
În al 2-lea război mondial și-au apărat vatra.

Unii cititori, poate, se vor regăsi prin carte
Și vor retrăi clipele frumoase, de mult uitate
Emoții și lacrimi, c-au omis un gest omenesc.
Să spună la timpul potrivit sfântul „te iubesc”

Iubiți cititori, aceste rânduri îndrumă de bine,
Prin educație civică, de ținută etică în lume!
Respectați-vă bunicii, părinții, frații, nepoții,
Prietenii, bătrânii, respectați-vă chiar morții!

Doamne vin către Tine cu înaltă rugăciune,
Scoate-ne din aste vremuri, de amărăciune,
Să mai râdem cinstit, ca-n tradițiile străbune,
Să asigurăm pensiile întru „sfaturi bătrâne”!

În cartea mea de căpătâi , Puterea Credinței
Am redat multe aspecte pe terenul pocăinței,
Pornind de la copilăria cea plină de suspine,
Cu credința interzisă, și cu penuria de pâine.

În primul volum zis „Printre îngeri și demoni”
Mi-am descris rădăcinile și teama de „nimeni”

Acel nimeni care bântuia în țarnă și-n tacâm,
Și care vedea dușmanul, în tot țăranul român.

La biserică mergeam, chiar de ne era interzis,
Să căutăm adevărul, în cartea Domnului scris,
Iar școala, cu bune, cu rele, ne-a dat săgeata
Care să ne poarte bine în lume vorba și fapta.

În armată erau și capelani militari,
care se rugau și motivau solda

Binecuvântarea maternă înainte de
plecare în război

Soldați români, în primul război Mondial

„Eroismul este o atitudine morală alcătuită din aceeași plămadă ca și sacrificiul de sine. Dimitrie Gusti” Dragostea de patrie și de libertate are o doză de entuziasm care face ca omul să se ridice deasupra naturii sale și să acționeze cu eroism și curaj.” Versuri și poezii despre eroi.

Nu plânge, Maică Românie

„Nu plânge, Maică Românie,
Că am să mor neîmpărțășit!
Un glonț pornit spre pieptul tău,
Cu pieptul meu eu l-am oprit....

Nu plânge, Maică Românie!
E rândul nostru să luptăm
Și din pământul ce ne arde
Nici o fărâcă să nu dăm!

Nu plânge, Maică Românie!
Pentru dreptate noi pierim;
Copiii noștri, peste veacuri,
Onoare ne vor da, o știm!

Nu plânge, Maică Românie!
Adună tot ce-i bun sub soare;
Ne cheamă și pe noi la praznic,
Când România va fi Mare!”

Această emoționantă poezie se spune că a fost găsită în ranița unui soldat mort în toamna anului 1918, pe muntele Sorica, din Carpații de Curbură.

Viteji ai mândrei României

Viteji ai mândrei României
Pământul nostru-i leagăn cald de fii.
El ne-a crescut părinții, fiii
Cei mai viteji ai mândrei României.

Suntem aici de 2000 de ani.
Români ne spune, bine să se știe!
Năvălitori și împărați și hani
Nu ne-au clintit poporul din vechime.

Pământ al țării, țărâm de epopee!
Vibrezi în inimile noastre toate.
Stropită-ți este sfânta libertate
Cu sângele eroilor fierbinte.

Deschideți-vă cronici ale ființei noastre!
 Veniți mărețe umbre din marele trecut!
 Și spuneți cum trecură prin lupte lungi și aspre,
 Și cum atâtea toate prin timp s-au petrecut.

Hrisoavele cuvântă pentru noi,
 Ne este plin trecutul de **eroi**.
 Strămoșii se nășteau, trăiau, mureau
 Știind că toți un drept la soare au.

Cu ochii umbrelor citesc și-nviu
 Din cartea-n care toți ai mei căzură,
 Pământul țării leagăn și sicriu,
 Pământ brăzdat de dragoste și ură.

De dragostea cu care Decebal,
 Ne pregăti murind neatârarea.

Ambii bunici au decedat cu câțiva ani înainte de a mă naște. Numai Domnul știe, cât de mult mi-aș fi dorit să-i cunosc. Fie-le memoria eternă!

BUNICA DINSPRE TATĂ,

Mamaia Smaranda – cea care m-a învățat că viața, înseamnă muncă.

Bunica Smaranda și familia unchiului
 Costică Voicu Alexe

Așa după cum am cunoscut-o, am reținut câteva amintiri despre unele lucruri care mi-au captat mai mult atenția la vremea aceea:

- bunica se îndeletnicea cu muncile câmpului;
- în podul casei bunicii am găsit o mască din al doilea război mondial. Era ceva care m-a impresionat mult, nu atât de mult prin „botul” măștii (cu

cărbuni), ci prin faptul că masca îmi aducea multe întrebări privind războiul și cum ar fi putut o asemenea mască să salveze ostașii. Abia mult mai târziu am găsit răspunsuri acelor întrebări;

Bunica mea dragă, mi-e tare dor de dumneata

Bunica mea dragă, mi-e tare dor de dumneata,
Imaginea bunătății până voi muri ți-o voi păstra,
În sufletul meu sunt gravate alese sfinte cuvinte,
Că m-ai învățat să cresc harnic, atent și cuminte.

Întrebări mi-a pus masca găsită în podul casei:
Cum putea ea să salveze ostași-n timpul luptei?
Oare a apucat bunicul să o folosească-n război?
Tot ce s-ar putea, sau poate-i era trifoi cu 4 foi.

Îmi amintesc, bună bunică, de muncile câmpului,
Când mergeam împreună, și ne rugam Domnului,
Să fim sănătoși și te iubeam bunică, cu mult zel,
Într-o zi, revenind de la muncă mi-ai oferit un miel.

Mi-ai spus: „Costele, nașul tău este Paul Glineschi,
Iar eu îți ofer acest miel, dorindu-ți mare să crești,
Isteț și harnic cum ești și cu credință în Dumnezeu,
Să știi că ești, și vei fi nepotul cel preferat al meu!

N-am înțeles ce a vrut să spună cu acel dar frumos,
Mai târziu am înțeles că dorea cu glasul-i drăgăstos
Să-mi arate că se simțea ca nașă onorifică a mea,
A fost o relație de neuitat, care mi-a luminat calea.

Vremurile au făcut să petrecem mult timp laolaltă
Cu bunica Smaranda, deci, relația a fost minunată,
Și, pentru că niciunul din fiii ei la colectiv n-a vrut,
Sărmana bunică, zilnic, o navetă chinuită a făcut.

Mergeam împreună la ferma „Gâdei” din Tăbărăști,
Trecând prin apa rece a râului Buzău, să tot răcești,
M-ajuta la culesul strugurilor, era scumpă bunica,
Îmi da ardei copti, și-i dădeam miere de la mămica.

Își făcea mamaia din fermă și o porție pentru acasă,
Că inginerul Donica, înțelegea, nu avea ochi să vadă.
Bunica a continuat furțișagul, și nu înțelegeam asta,
Întrebând, zise. -Nu știu ce strigi, da-l iau și pe ăsta.

În podul casei am găsit o lunetă de-alea militare,
Mergeam, o arătam copiilor și mă mândream tare.
Bunica, inocentă, suflet de copil, nepoții și-i iubea,
Eu eram favorit, singurul nepot, băiat, feblețea sa.

Bunica Smaranda era o femeie tare credincioasă,
Era o femeie blândă, bună, inocentă, bisericooasă,
Dar în vremuri de restriște a plecat la Dumnezeu.
Bunicuță bună vei fi în rugăciunile noastre mereu!

Casa bunicilor din Dâmbrocă

Reconstituire imaginară a casei
originare a bunicilor din partea tata-
lui, așa după cum îmi reamintesc eu

Acolo, în satul Dâmbroca, pe
ulița dinspre Vest (care acum
se numește Strada Iordache
Neculai, pe partea stângă, la
mai puțin de 200 metri de
„Casa felcerului Iordache”,
lăsând în urmă terenul viran
(care astăzi este ocupat cu
case), de la casa felcerului,
spre nord, se aflau 2 terenuri
intravilane, unul lângă altul,
aparținând familiei Voicu și
Smaranda Alexe, bunicii mei.

Aceste terenuri erau dreptunghiulare, înguste la drum, dar
foarte adânci spre Vest, ajungând până la Suhat (islaz), dar în
zilele de azi, islazul a devenit teren agricol.

Casa bunicilor din Dâmbroca era pe prima uliță
Pe strada Neculai Iordache, azi casa nu există,
Era o casă arătoasă, cu anume antreu la intrare,
Cu un cuier pentru șubă, căciulă, pelerină mare.

Pe culoar, spre dreapta era dormitorul bunicilor
Dar niciodată nu foloseau bunicii acel dormitor,
Era considerat Casa-Mare, pentru oaspeți ținută,
N-avea sobă, iar în hol, pe stânga, o altă ușiță.

Ușița asta era asemeni cu cea de la Casa Mare,
Și erau după model franțuzesc, în patru canate,
Aveau patru geamuri mici, acoperite cu perdele
Și nu pătrundea lumina, perdelele oblonindu-le.

Dacă intrai pe ușa din spate (la Vest) în coridor,
Dădeai de o cameră ca și al Casei Mari dormitor,
Dar era altfel alcătuită, că, avea o sobă cu plită,
Dar mai târziu, cu o sobă de teracotă fu înlocuită.

Soba de teracotă avea basoreliefuri cu animale,
O vacă, doi urși, un cerb, ceva păsări zburătoare,
Asta este singura cameră fostă folosită tot timpul,
Pe timp de iarnă acolo s-aduna familia, tot grupul.

A fost singura încălzită și plină de amintiri alese,
Căci acolo se aduna, adesea, toată familia Alexe.
Câte amintiri frumoase și câte povești ascultam,
Cu harul cel mai mare, eu pe bunica o vedeam.

Alături de noi, copiii, și unchiul Costică venea.
Era proaspătul căsătorit, mezinul familiei Voinea,
Care la rândul său, cu soția Marița a lui Ion Dedu,
Adusese pe lume mulți copii, fiind toți unu și unu.

Unchiul Costică, Dumnezeu să-l țină în grădina Lui,
A lăsat urmași, care azi sunt buni părtași ai binelui,
Fiecare este astăzi bine realizat social, profesional,
Costel este preot la Bobocu, cu un suflet fără egal.

Iar un nepot, urmează calea credinței la Seminar,
Acolo unde și mie mi-a fost sortit al Domnului dar.
Că, vine o vorbă din bătrâni, cu valoare standard,
E înțelepciunea că așchia nu sare departe de gard.

Pe pereții camerei erau carpete țesute de mână,
Sau la război în motive florale, culori vii, din lână,
Care dădeau o senzație că e o cameră călduroasă,
Din cameră, spre nord, era o perdea în loc de ușă.

Se trecea într-un coridor, mai îngust ca antreul,
Dar mai lung, și pe partea dreaptă avea accesul
La o sobă care se încălzea cu ciocani de porumb,
Sau de floarea soarelui, și acea cameră încălzind.

În fundul coridorului era o ușă mică, rudimentară,
Care era frumos sculptată și dădea într-o cămară
Unchiul Costică o lucrase, cămara ținea proviziile
Poziția nordică a camerei îi potrivea temperaturile.

Pe stânga aceluia culoar era și un șifonier camuflat,
Și în capătul culoarului era ușa fără geam postat,
Și dădea în curtea din spate, la bucătăria de vară,
Ușile, de la intrare și din spate, comunicau afară.

Ele erau echipate cu sisteme speciale de apărare,
Cu câte o bară de lemn, ancorată cu lanț din zale,
Printr-un șurub de diametru mare, bine înșurubat,
Cu nădejde în usciorul din spatele ușii, și blocat.

Mai târziu, bara de lemn fu înlocuită cu metalică,
Fiind cumpărată de la fierarul satului, nea Fănică,
Având un sistem care era tot atât de rudimentar,
Un fel de potcoavă de lemn, pusă la celălalt uscior.

Potcoavă bloca ușa prin interior, pentru siguranță,
Era cam de neînțeles pentru mine, eram în ceață,
În acele vremi de spărgători de case nu se vorbea,
Dar vorba ceea, paza bună ferește de primejdia rea.

După ce comuniștii au impus cu forța colectivizarea
Desigur că bolșevismul ne-a adus hoția și tâlhăria
Așa cum zicea C. Tănase: „Davai ceas, davai moșie!”,
Cât și: „Davai ceas, davai palton, harașo tovărășie!”

Revin la casa bunicilor, care de mezin fu moștenită,
Adică de unchiul Costică. Ieșind din casă în grădină,
La circa 40 de metri distanță era bucătăria de vară,
Construită cu beci, pivniță și toată dotarea necesară.

În pivniță de se cobora 5-6 trepte, era ca în frigider,
Acolo se păstrau alimentele cărora le trebuia „ger”,
Alimentele perisabile (cârnați în untură, la borcan,
Șuncă afumată, legume..), produse toate de țăran.

Beciul avea și dedicație specială pentru țuică și vin,
Acelea se aflau, până-n noua recoltă, întăritor divin,
Pentru oasele și inimile obosite după truda câmpului,
Dar mai ales pentru sărbătorile sfinte ale Domnului.

În beci se intra prin 2 uși care erau situate orizontal,
Pe stânga și pe dreapta, ce se ridicau în plan vertical,
Iar prin aducerea la orizontală se îmbinau ca o podea,
Trebuia atenție mare atunci când se făcea închiderea.

Pe beci, se afla bucătăria de vară, zidită din chirpici,
Lipită cu un amestec de lut și balegă de cal, „brici”
Pereții, unși tot cu lut, erau dați cu var alb sau bleo,
Acolo, bunătați de la bunica, mâncam, „țin-te Pârleo!”

Soba era cu plită de tuci, la care se foloseau ciocani,
De porumb sau de floarea soarelui, (lemne de țărani),
Se folosea și tizic (turte uscate din paie și bălegar),
Tizicul mocnea închis, ciocanii de știuleți făceau jar.

În podul bucătăriei se auzea „uruitul” porumbeilor.
Ușile hulubei erau sub streășina casei (umbrela lor),
Pentru a urca în pod era necesar să se ia o scară,
În pod se țineau și obiecte și unele produse de vară,

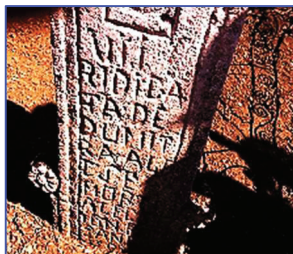
În fața casei trona un agud bătrân, ca ostaș de pază,
El îmi alimenta și poftele culinare, cu dulciuri de bază,
Îi sunt recunoscător, era amicul meu, mi-alina sărăcia,
Cu fructe mari, de negru-violet, stârnindu-mi lăcomia.

Mă urcam în agud, ca veverița, și înfulecam cu poftă,
Până ce ne trezea bunica din acea visare, tare coaptă,
Sau trebuia să facem treburi care-și cereau rezolvarea,
Oare dudul lui Zaheu, să îl vadă pe Iisus, cam așa era?

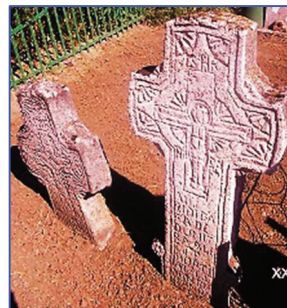
Poate că unora aceste amintiri le par banale, și greșesc,
Ele pot conduce la vise care să-i scoată din „pământesc”,
Eu am trăit toate aceste vise, cu ochii, lumini aprinse,
Doamne, tu mi-ai dat alături de bunica trăiri intense.

Crucea, monument istoric, din cimitirul vechi, daruita de Schitul Gavanu (din timpul domniei lui A.I.Cuza)

Morminte ale bunicilor și străbunicilor familiei Voicu Alexe

Morminte ale bunicilor și străbunicilor familiei Voicu Alexe

2. BUNICII DUPĂ MAMĂ

BUNICUL DUPĂ MAMĂ,

Pe tataia Simion nu am reușit să-l cunosc personal,
Ci doar povestirile mătușilor mele, cu dor pasional,
Nastea și Ioana, spuneau că era ca pâinea domnului,
Patriot fără seamăn, pentru țară își dădea viața lui.

În vremea primului război mondial făcu stagiul militar,
Și înainte de a mă fi născut, viața lui a ajuns la hotar.
Îmi amintesc, doar că bunica Gherghina și fetele lui,
Merseau la mormânt și pentru el se rugau Domnului.

Și astăzi în cimitirul vechi din Săgeata, cam neîngrijit,
Poate fi găsit mormântul lui, de foarte demult părăsit.
Când fu înmormântat, era foarte aproape de casa lui.
Bunicule, să ai pace veșnică în împărăția Domnului!

BUNICA GHERGHINA

Bunica Gherghina, din Săgeata era un adevărat izvor
De basme și de vorbe de duh, și îi eram un iubit odor,
Drumul Dâmbroca - Săgeata (3-4 Km) îmi era pe jos,
Nu-mi era ușor de parcurs, mai ales iarna, dar cu folos.

În vacanțe mergeam la bunica, mai ales pe la Crăciun,
Treceam pe troiene, chiar și de 3-4 m. și pot să spun,
Că merita o asemenea excursie, cu tot ce mai urma,
Mă așteptau: bunica și, mai ales, sora mamei, Nastea.

Cam așa era casa bunicilor din Sageata, așa după cum îmi amintesc eu

Bunicuța Gherghina

Mama Nastea, așa cum îi ziceam, ne spunea povești,
Mie, surioarei mele și verișoarei prime Miuța, celești,
Cu Harap Alb și Ileana Cosânzeana și, mai improviza,
Și de Iisus, că-i în biserică, ne povestea nașterea Sa.

Poveștile ni le spunea la lumina lămpii și, sunau divin.
Vara era diferit, îmi plăcea să văd lumina cerului senin.
Porumbul bun de copt, pepenii și strugurii puși pe copt,
Ciocârlile cu trilurile lor și zborul planat, îmi plăcea tot.

Și șopârlele își aveau farmecul lor și gușterii cam rebeli,
Erau și iepuri pe sub butucii viei și totul a fost mai ieri.
Cu bunica și mătușile, Nastea și Ioana, la vie am cules,
La pepeni și la porumb, la mătușa Ioana, și eram fres.

Mătușa Ioana a fost măritată cu Ion, om de bună stare,
Considerat unul din marii gospodari ai satului, ca atare.
Mi-aduc aminte că avea și o casă mare, cam de invidiat,
Dar după colectivizare i-a fost confiscată de către stat.

Așa s-a ajuns că autoritățile o făcură Cămin Cultural
O aripă a casei devenea rezidență pentru zisul nou val
Iar, bunica a refuzat înscrierea în acel colhoz bolșevic,
Baricadându-se în casă, ceea ce a fost un gest vrednic.

„Bravii” activiști - anticriști au intrat în casă pe horn,
I-au înmuiat degetul în tuș. Doamne nu pot să dorm,
Când mi-amintesc că apăsând degetul i l-au scrântit.
Oare ăia își ziceau oameni, cu un caracter așa smintit?

Aveam 11 anișori și nu prea pricepeam ce e cu bunica,
Dar mergând în urma căruței mortuare, m-apucă frica,
Nu mai știam de ce părinții îmi ziseră că merge în rai,
La locul unde urma să fie primită pentru vecie, dar, vai!

Am văzut cu ochii o groapă neagră de 2 metri adâncă,
Unde sicriul fu coborât, și peste el pământ se aruncă,
Fără milă, au pecetluit groapa, cum scrie în scriptură.
Așa am văzut înmormântarea și întrebarea-mi fu dură.

Abia după formarea mea ca teolog mi-am dat răspuns,
Că am înțeles scriptura alduită de Domnul nostru Iisus.
Dar durerea acelei pierderi și ceremonii, în sufletul meu,
În felul cu au decurs, vor rămâne cicatrici pentru mereu.

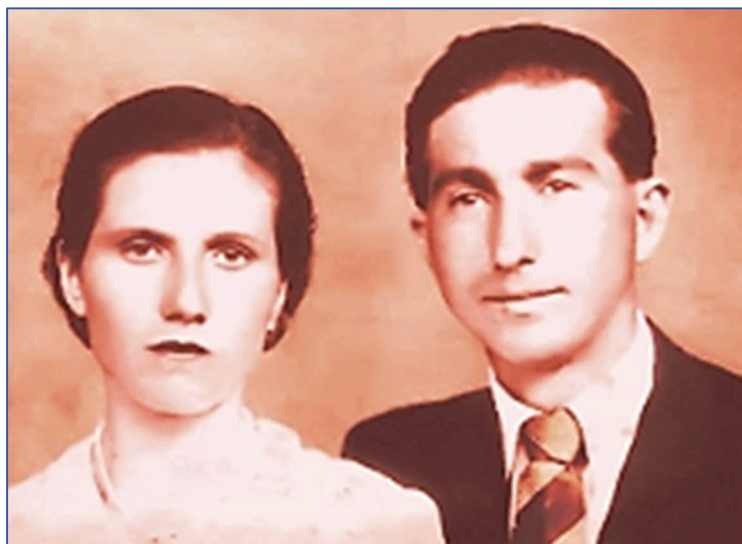
Ca slujitor al bisericii, de 45 de ani, voi pomeni cât sunt,
Prin rugăciuni ca sufletul să le fie-n rai, trupul pe pământ,
Pentru toate rudele mele, sufletele să le fie lumină clară,
Iar pentru trupurile lor mă rog „Să le fie țărâna ușoară!”

„Să știți că nu există pe lume ceva mai de preț și mai trainic,
mai sănătos și mai folositor în viață decât o amintire frumoasă,
și mai ales o amintire plină de farmec din anii copilăriei, petrecuți
în casa părintească.” Frații Karamazov de Dostoievski

„Când au intrat în casă nouă, toți le-au urat mirilor "Casă
de piatră!" Doar bunicul le-a spus: "O casă mai trebuie clădită și
după aceea!" aforism de Paul Louis Lampert

B. - PĂRINȚII, SURORILE, NEPOȚII

1.- ASPECTE DIN VIAȚA PĂRINȚILOR MEI

Unica fotografie a soților Enache și Anica Alexe,
în tinerețea lor în satul Dâmbroca

Tatăl meu - Enache ALEXE

Enache Alexe

Enache Alexe era fiu de țărani gospodari (Voicu și Smaranda Alexe, nee Stan), născut în satul Dâmbroca, comuna Săgeata-Buzău, la 5 februarie 1922. Enache, fiind primul născut (avea un frate, Costică și o sora mai mică, Veronica, căsătorită cu Ion Pâslaru din Beilic-Săgeata), a murit pe data de 23 octombrie 2001, la Los Angeles. Tata a urmat numai 4 clase primare, în satul natal. Îmi aduc aminte că adesea glumeam, că are cu 2 clase mai mult decât trenul.

Fiu de țăran, născut în satul Dâmbroca
La 5 făurar 1922, din Voicu și Smaranda,
Cu un frate și o soră, Costică și Veronica
Avea doar 4 clase, dar îi plăcea munca.

Glumeam adesea despre școala lui tata
Spunându-i că-l voi admira întotdeauna,
Și șuguiam că școala i-a dat catrenul,
Și are cu două clase mult decât trenul.

De mic copil tatăl drag i-a plecat la cer,
Și ca frate mai mare, între frați ca lider,
Grija să îngrijească de familie îi revenea,
De mamă, fratele Costică, sora Veronica.

Ca fiu de buni gospodari, în el îi întrupa
Pe scumpii părinți, Voicu și Smaranda.
Nu avea, încă, 18 ani și, războiul a venit
Și, a plecat pe front, avea sufletul cernit.

Inamicii i-au fost bolșevicii și fasciștii,
Li se mai spunea și comuniștii și naziștii.
Și a luptat până pe la Don, bravul tata,
Apoi s-a întors și-a ajuns în mușii Tatra.

Cuvintele sunt puține să-i arătăm istoria,
Dar Enache a fost mândru de vitejia sa.
În 1944, la o escapadă din acea furtună,
Cu Anica Dumitrache, rostu-și cunună.

Enache și Anica, au fost binecuvântați
Soț și soție, părinții ai mei minunați,
Și, la patru copii frumoși le-au dat viață,
Apoi totul ce a urmat i-a băgat în ceață.

Paulina, Costel, Ioana Gina și Maria Mia,
Născuți în 47, 51, 54, 57, unicate sadea,
Au luat viața-n piept, cu iubire și sânge
„Socoteala de-acasă s-a potrivit în târg.”

În primele 2-3 decade de după război,
Adus-au bolșevicii acele vremuri „noi”
Au acaparat puterea țării în mod forțat,
Și au confiscat totul și l-au naționalizat.

Atrocitățile comunismului cu al lui venin,
Mi-au otrăvit părinții cu sublimat de chin,
Și noi copiii am suportat grija și foamea,
La părinți, Paulina și eu, 2 fete la bunica.

Veni colectivizarea și părinții s-au opus,
Și se rugau zi și noapte la Domnul Iisus,
Să-și păstreze țarina, ca să poată exista,
Dar mafia comunistă a avut ce confisca,

Utilaje agricole, animalele și pământul
Dispărură peste noapte, le-a luat vântul,
Enache lucră întâi la o fermă de aproape,
Îngrijea legumele, știa ce-s alea sape,

Apoi timp de 20 de ani a făcut naveta,
Pe la fabrici diferite, să ne-aducă păpica,
Cu bicicleta lui, nu-l prindeai din urmă,
A mers o perioadă la Fabrica de Sârmă.

Apoi la Sticlă și Oglinzi a umblat zelos,
În final la Fabrica de Zahăr, cubic și tos,
Mama a ținut cârma în casă și în sat,
Până prin 87, când tătica s-a pensionat,

Nu pot uita acea întâmplare cu „eteria”
Care l-a amenințat, dar nu-l putu speria,
Când i s-a impus de pe lotu-i să plece,
A învățat toporișca, brav, de nota zece.

Și a grăit, cu glasul-i puternic, de țăran.
Când haita se gătea să-l salte pe oștean:
-Veniți, cutezați, eu sunt omul și fapta,
Pentru ăst pământ luptai până în Tatra.

Și-acum să mi-l fure o bandă de hoți,
Dacă e cazul mă voi lupta cu voi toți.,
Așa a strigat tata, sperându-i foarte tare,
Și haita a șters-o cu coada între picioare.

Îmi iubesc mult părinții, și nu-i pot uita,
Icoane pe pământ îmi sunt mama și tata,
Eu și Paulina eram rezidenți în America,
Și, veni o vârstă pentru maica și taica

Ne era tare dor de părinți și i-am rugat,
Să vină în State, pentru un trai asigurat,
Au venit și, o, Doamne, ne-am bucurat,
Să fim împreună, ca stâlpi ne-am aflat.

Așa încât în 1988, la solicitarea noastră,
Și-au primit vizele, la Paulina-n vatră,
Paulina și cu mine i-am îngrijit, atenți
Și au plecat la Domnul ca oameni dreți.

Mi-amintesc de tata, prins în rugăciune,
Nelipsit la slujbe, Domnul să ne-drume,
Doar în vremuri de boală și suferință,
Dar și acasă se ruga cu înaltă credință.

Împlinea, cu dedicație, grelele canoane,
Cu răbdare de călugăr, privind la icoane,
Zilnic practica un canon al lui și mătăniei,
Chiar și la miezul nopții și, treceau anii.

Era bun cunoscător al posturilor sfinte,
Cum puțini laici înțelegeau așa credințe,
N-a încălcat nicicând cele patru posturi,
Vedea că Domnul îl va scăpa de ofuri.

Cuminecat duminical al Sfințelor Taine,
Tata se pregătea atent, cu regularitate,
Știa bine rosturile de-a ține spovedania,
Și, cu închinăciune, primea împărtășania

În copilăria lui, din-nainte de comunism,
Și-n perioada începutului de dur ateism,
La sfârșitul săptămânii, după a sa trudă,
Țăranul Enache venea acasă să se radă,

Făcea o baie bună să-și curețe oboseala,
Duminica în zori, biserica-i era busola,
Se îmbrăca îngrijit și soția-i dragă Anica
Cu, copiii, mergeau, îi aștepta biserica.

După 3-4 ore de duhovnicească trăire
Și miruire, plecau acasă plini de fericire,
Se ospătau cu binecuvântările cerului,
Apoi, Enache-și intra în visele somnului.

După somn se apuca de citit din Biblie.
În Vechiul Legământ, găsea proorocie,
Rugăciunile lui David, Sfinte Evanghelii
Și Apocalipsa, îi deveneau Sfinte Denii.

Studia Scriptura și duminica o comenta,
Cu prezbiterii satului, crezu-și prezenta.
Îl interesa de predicile părintelui Ghenciu
Și mai apoi cele ale părintelui Stanciu.

Avea foarte multe cunoștințe religioase,
Deși era simplu țăran cu numai 4 clase,
Și la praznice mergea împreună cu soția,
Și-n pelerinaje pe la mănăstiri mergea.

Cumpăra icoane, iconițe, cărți spirituale,
Apărea ca un misionar la întâlnirile sale,
Lua carul cu boi sau cai, sau o lua pe jos,
Și primea cultură creștină de mare folos.

Vladimirești, Rătești, Ciolanu și alte cele,
Le dădeau lumina și se-nchinau la ele.,
Cu statura-i dreaptă chiar Epitrop a fost
Slujind cu credință mulți ani acel post.

Spre sfârșitul vieții deși era căzut la pat,
La Sfânta Treime, în căruț a fost purtat,
Acolo dorea Enache că-n credința-i mare
S-aprindă ca de ultimă dată o lumânare.

A fost ca ultimele rugăciune și lumânare
Să se-tâmplescă la a Apostolilor sărbătoare,
Poate că Sfinții Apostoli Petru și Pavel,
Se vor ruga la Domnul cu drag pentru el.

A fost om bun, cu o familie fără de cusur,
Exemplu creștinesc pentru cei din jur.
Se-ngrijea de soție și ea de el se-ngrijea,
Când vreo boală grea peste ei dădea.

Ca părinte, iubea copiii, era nepărtinitor,
Îi erau dragi, era bun, blând îngăduitor,
Dar era direct și hotărât, cu moralitatea,
Și cu păstrarea credinței de familia sa.

Și-a creat calendar cu zilele de naștere,
Ale membrilor familiei, și le făcea urare,
Trimițând fiecăruia o frumoasă felicitare,
Așa era dragul nostru Enache cel Mare.

Dormi în pace suflet blând și Domnul Iisus să te
sălășluiască în împărăția Sa!

Casa părintească de la șosea, unde
am locuit până ce ne-am risipit
fiecare pe la ale sale

Una dintre ultimele fotografii a
părinților mei, în casa Paulinei din
Los Angeles

Mama mea - Anica ALEXE

Mama Anica Alexe

Mama mea, Anica Alexe, s-a născut la 13 noiembrie 1921, din părinții Simion și Gherghina Dobre-Dumitrache. Mămica Anica a plecat la veșnicie pe data de 1 mai 2009.

Părinții mamei, Simion și Gherghina au fost binecuvântați de Dumnezeu cu 3 fiice: Nastea, Anica și Ioana. Nastea s-a căsătorit la vârsta de 16 ani, cu Oprîșan Ispas (erou în cel de al doilea război mondial). Rămânând văduvă la o vârstă

tânără, Nastea nu s-a mai căsătorit niciodată.

Nici sora mai mica, Ioana, nu s-a bucurat de prea multă fericire la tinerețe, căci bărbatul ei a murit la scurtă vreme după ce i s-a născut cel de-al doilea copil, Marcela.

Ioana, ajutată de sora cea mare, Nastea, și-a crescut cei 2 copii (Mia „Pușă” și Marcela), în condiții foarte grele, în vatra satului natal, Săgeata.

Ca și tata, mama Anica avea patru clase,
Pierzându-și tatăl de mică, n-avu șanse
De școală și, luă atunci câmpul în piept,
Cu mama și cu surorile, step by step.

La 18 ani Anica a cunoscut în Dâmbroca,
Acel flăcău fercheș care i-a cerut mâna,
Enache a fost acela, și așa s-a întâmplat,
Că Anica nu putea refuza un așa bărbat.

La o horă-n satul Săgeata, s-au întâlnit,
S-au cunoscut, s-au plăcut și s-au iubit,
În tic-tac de inimi, tinerii Anica și Enache
S-au simțit fericiți, ca suflete pereche.

„Brațele mamei sunt mai liniștitoare ca orice altă îmbrățișare.” – Prințesa Diana

Și-au împărtășit iubirea și s-au căsătorit,
Căsnicia și la 60 de ani și-au sărbătorit.
Toată viața s-au susținut în ale timpului,
Anica, cu casa, Enache cu ale câmpului.

Animale, păsări, copii, mâncare și, zilnic
Ducea Anica masa-n câmp și al ei pupic,
Și bucurându-se împreună câteva clipe
La umbra căruței, clipele le erau infinite.

Ca și Enache, mama Anica, credincioasă,
Nelipsită de la slujbe, că era bisericoadă,
Și chiar dacă la bătrânețe se gârbovise,
Era așa pioasă, de parcă se călugărise.

Mult jeli mămica Anica, că tata s-a dus,
Și se ruga la Domnul să-l primească Sus,
Atunci, în 2001, ea i-a aprins lumânarea,
Și până la moarte, i-a deplâns plecarea.

Știa că acolo nu-i durere nici întristare,
Dar ea, fără sufletul pereche, ce-i oare?
Noroc avea de copii ei, Costel și Paulina,
Care au știut bine necazurile a i le alina.

În ultimul al vieții, ca prescurăreasă,
Sfânta Treime îi era ca slujbă religioasă,
În 12 prier 2009, slujba i-a fost ultima,
A fiului ei, Costel, care-i mângâia inima.

Era atunci Sărbătoarea Floriilor și mama,
A rămas ca o icoană în amintirea mea,
Ca soție, mamă, bunică și ca străbunică,
Harnică, dragăstoasă și, a mea mămică.

Ca și tata, avea notate zilele de naștere,
Și trimitea fiecărei rude câte o felicitare.
Având vorbe simple, cu dragoste mare,
Vorbele care aveau la suflete căutare.

În 1990, Enache și Anica au sărbătorit
Cinci zeci de ani de când s-au căsătorit,
Chiar în Biserica Ortodoxă Sfânta Treime
Fiind o sărbătoare de iubire și rugăciune.

E de nedescris fericirea trăită de mine,
Văzându-mi părinții ca mireasă și mire
Dar clepsidra se scurge și viața trece,
Mi-a rămas doar amintirea de nota zece.

Te rog Doamne părinții să-mi odihnești,
Printre drepti în Grădinile Tale Cerești!

Enache și Anica Alexe, în ultimii
ani de viață

1990 - Soții Enache și Anica Alexe, la a
50-a aniversare a căsătoriei

Fiind al doilea copil al familie mele Alexe,
Am avut cu părinții apropieri mai alese,
Am fost predestinat să fiu de trebuință
Ca drept misionar de ortodoxă credință.

Întregul arbore genealogic îl pomenesc,
În slujbe și, cu orice prilej duhovnicesc,
Cât voi fi, mă voi ruga pentru el mereu,
În cer și pe pământ să-l țină Dumnezeu,

„Numai părinții noștri au nevoie cu adevărat de noi, pentru
restul persoanelor prezentăm doar interes...”

2.- FAMILIILE SURORILOR MELE

Paulina CIOCAN, sora mai mare

Paulina la 14 ani

Paulina la căsătorie

Paulina la 60 de ani

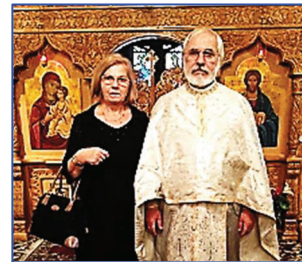
Ioana (Gina) PLOSCAR, soră mijlocie

Gina la 14 ani

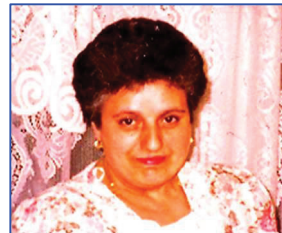
Gina și Gabie Ploscar

Gina & FRCA
în LA (2014)

Miuța STANCIU, sora cea mica

Miuța la 12 ani, cu
nepotul Adrian

Miuța și Gigel Stanciu

Gina în LA (2014)

„O soră este un pic din copilărie care nu se poate pierde niciodată.” - Marion C. Garretty

Paulina, de ce-ai plecat, revin-o?!

(La plecarea la Domnul)

Cuvintele nu-și mai qu loc,
Durerea e prea mare,
Că moartea cu-al ei soroc
Lovit-a mult prea tare

În urmă multe-ai lăsat,
Doruri, dureri și frică,
Doruri ce-au îndurerat,
Frate, surori, soț, fiică!

Îți plângi de milă cî nu poți
Să o oprești din drum,
Din calea dreptilor s-o scoți,
Să o preface în scrum.

Ai lăsat în urmă urme
Și povești de neuitat,
Pentru noi, tu, vei rămâne
Un suflet adevărat!

De ce plecat-ai Paulina
Pe un drum fără sfârșit?
Noi, te vom jeli întruna.
Doamne, cât te-am iubit!

Ai fost fiică, ai fost soră,
Ai fost mamă și bunică
Ai fost soție și noră,
Prin felul tău unică!

Încercat-am cu de toate
Să oprim al morții drum
Și-ai suferit peste poate.
Încotro pornești acum!?

Nepoții te vor jeli,
Le va fi dor de tine,
Ades te va pomeni,
La noi, „Sfânta Treime”!

Te știe bunul Dumnezeu,
C-ai fost suflet supus,
Noi, ne vom ruga mereu
Să fii primită Sus!

Rămâi, o, dulce amintire,
Tu, suflet bun și curat,
Icoană caldă de iubire,
Cu-al tău dor nemăsurat!

Acolo Sus, când vei sui,
Părinții noștri...de vrei,
Să-i întâlnești și să le spui
Că ne e dor de ei!?

Te vom păstra în noi mereu,
Icoană de iubire,
Și-L vom ruga pe Dumnezeu
Cu buna-ți pomenire!

Acolo sus ai și un pui,
Ce, prematur, a plecat,
Poate că plecarea lui prin
Moarte te-a chemat!

Adio dragă Paulina,
Măicuță scumpă, buno,
Îndurerați, strigăm acuma:
„De ce-ai plecat, revino?!”

„Moartea e acel fum negru în care dispare flacăra.”
definiție celebră de Byron

C.- ALBUM DE FAMILIE

IMAGINI DIN VIAȚA FAMILIEI

FRCA la 14 ani

FRCA la căsătorie (14-07-1973)

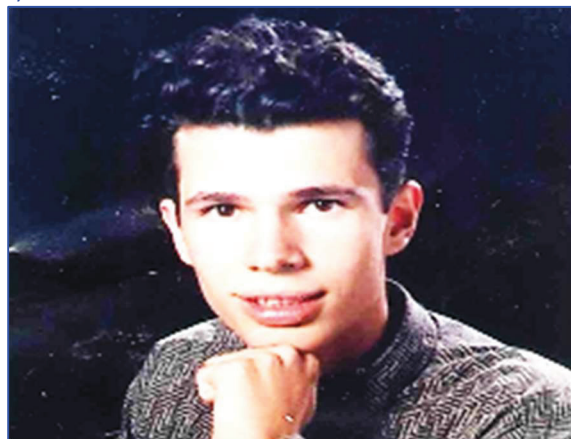
FRCA fam. la sosirea în LA

CRISTIAN, FIUL CEL MARE

Cristian la Botez (1974).
 Nași: pr.prof. Ștefan și psa Eug.Alexe.
 Oficanți: pr. profesori dr. Dumitru
 Popescu și Dumitru Radu

Cristian în brațele episcopului
 anglican dr. Mervyn Stockwood de
 Southwark, și membru al
 Parlamentului

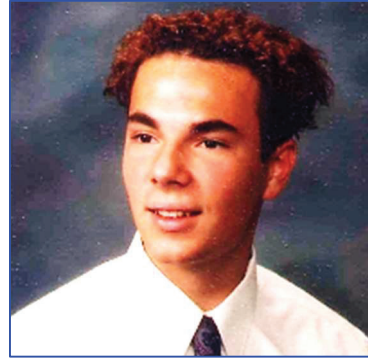
Cristian la 16 ani, înainte de înscrierea
 la Universitatea UC San Diego

Numai părinții voștri știu cum v-au crescut,
 Câte bucurii și câte lacrimi în voi au crezut,
 Astăzi le-aduceți bucurii, că vă știu aranjați,
 Și v-așteaptă cu dor, nicicând să nu-i uitați!

Tu iubite fiu, ne-ai oferit multe clipe fericite,
 Noi, ca părinți, te-am ghidat pe căi potrivite,
 Azi îți urăm ca viața să-ți fie dulce-luminată,
 Nu uita niciodată că ți-am fost mamă și tată!

MARIUS, FIUL CEL MIC ȘI FAMILIA LUI

Marius, la Botez (1977) - Slujba a fost oficiată de Episcopul +Lucian Florea, de la Paris

Marius la absolvirea Colegiului

Marius, familist!, cu soția Melissa, fiica Sabelle, și noi, părinții, la un eveniment din Statul Washington

Nunta unor tineri este o operă de artă,
Urătura-i: „le fie casa, casă de piatră!

GABRIELLA, FIICA CEA MARE

Pregătire pentru viața reală
Gabriella în anii de Colegiu

Gabriella, în studenție,
lucrătoare la Starbucks

Momente fericite pentru părinți:
Căsătoria religioasă a Gabriellei

„Ceea ce contează în crearea unei căsătorii fericite nu este atât de mult compatibilitatea, cât felul în care te descurci cu incompatibilitatea” – George Levinger

„Căsătoria: dragostea este motivul. Relația care durează o viață întreagă este darul. Bunătatea este cauza. Până când moartea ne va despărți este durată” – Fawn Weaver

CLAUDIA, FIICA CEA MICĂ

Claudia și părinții în ziua graduării de la Universitatea (UCLA)

Nepoata Kalina și părinții, într-o mini-vacanță la Big Bear Lake, CA

La botezul nepoatei Kalina. Nași: Paula Matei-Platt și Dan Platt

„Spre deosebire de părinți, bunicii sunt adulții care au mai puține reguli plictisitoare, precum și o dispoziție mai mare de distracție și de joacă. Mulțumită acestui lucru, între copii și bunici se formează rapid o legătură puternică, indiferent de tipurile de personalitate și, mai ales, indiferent de diferența de vârstă”.

„Studiile atestă că relația celor mici cu bunicii lor este esențială pentru o dezvoltare armonioasă și pentru întregirea familiei.”

„Dacă ai nevoie vreodată să spui ce ai pe suflet sau ce te supără, sunt aici pentru tine” - bunicul

NEPOȚII DE LA COPII

COPIII LUI MARIUS ȘI MELISSA

Sabelle la vârsta de 2 ani

Frățiorii Sabelle și Sebastian

Sebastian la vârsta de 2 ani

„Crește sănătos și fericit, iubitule copil! Ia de la tata mintea și tăria, de la mama frumusețea și ingeniozitatea, iar de la bunici – înțelepciunea și răbdarea! Crește spre bucuria tuturor.”

„Dumnezeu a creat nepoții pentru a aduce bucurie în viața bunicilor. Te iubim mult!”

„Copilăria să-ți fie cea mai interesantă și fericită. Jucăriile să nu se rupă, bomboanele să nu se termine, desenele animate să nu se oprească, iar părinții să nu se certe. Să aibă parte numai de minuni!”

FIICA CLAUDIEI SI JOHN

Kalina, prima zi de școală
(în pandemie)

Kalina, câștigătoarea unei competiții
de patina

Kalina, și colegile de patinaj, în
timpul unei repetiții

BINE AI VENIT SABELLE!

(la nașterea nepoatei părintelui protopop Constantin Alecse)

Ce Sfânt, Vasile cel Mare!	Înger scump, cât te iubim,
O stea, sus, pe cer răsare	Doar Domnul și noi o știm,
Și, un înger ce coboară	Și-am dori, viața să-ți fie
Pe pământ sfânta-i comoară!	Lacrimă de bucurie!
Cu „Oa!” scurt, ochi-și	Te asigurăm de-acum
deschise,	Că-ți vom da tot ce-i mai
Și-n privirile-i aprinse,	bun,
Strălucea ca o icoană,	Spre a-ți împlini menirea,
Zâmbetul sublim de mamă!	Succesul și fericirea!
Și s-au bucurat toți sfinții	Chiar, bătrâni, când o să fim,
Și bunicii și părinții,	Vom ști să te prețuim,
Prin cuvinte top model:	Grăind în același fel:
„- Bine ai venit Sabelle!	- Bine ai venit Sabelle!”

Dedicație de Mircea Iordache - 1 ianuarie 2014,

BINE AI VENIT KALINA!

Urcat-a luceafărul sus, la Iisus,
 În rugă înaltă să-I dea pe Kalina,
 Că vrea o mireasă cum altele nu-s,
 Sfântă și tandră, luminoasă ca Luna!

-Împărate Ceresc, voi să plec pe pământ
 Și să fiu dezlegat de eternul eter,
 Dă-mi pe Kalina și Îți fac jurământ
 C-o voi duce în lume ca zână și Înger!

-Hiperion, află că astăzi creat-am
 Un înger de fată, mai dulce ca zâna,
 Ce astăzi îmi ceri, de mult Eu știam,
 Botezând-o cu numele dulce, Kalina!

Rămâi, dar, în ceruri și noapte de noapte,
 Strălucind, vei trimite o rază spre ea
 Și, când luna cu raza-i prin ramuri răzbate
 Șopti-vei în taină: „Te-ador draga mea!”

Dar până atunci, mai las-o să crească,
Cu părinți și bunici, cu datini creștine,
Iar tu, strălucind de pe bolta cerească,
Ureează-i sănătate și împliniri depline

Părinții, bunicii, topiți de fericire,
Că au primit de sus o zână din povești,
Vor ridica pocale, cu stropi de nemurire,
Și vor sorbi minunea. Ce bine-i să iubești!

Cu îmbrățișări calde, bunicii și părinții
Vor prețui comoara de Domnul inventată:
„-Kalina, te-nchinăm cu flacăra credinței,
Și orice nevoită-ți vom face-o ascultată!

Și când, din miez de noapte luceafărul revine
Cu raza-i luminoasă și dulcele-i mister,
Să îi săruți lumina și să-i urezi de bine,
Dar, cere-i să se-ntoarcă în recele-i eter!

Tu, să te-nalți copilă spre culmi de împlinire,
S-o duci în lume bine, cu crez în Dumnezeu,
Kalina, la mulți ani și multă fericire,
Să fii model în lume, în tot și în mereu!

Vom fi mândri de tine și, cu toată căldura,
Te vom privi cu drag, dorul a ne-alina,
De ne vei fi aproape, ce mult ne-om bucura,
Cu-aceleași calde vorbe: „Bine-ai venit Kalina!”
(Dedicație de Mircea Iordache,)

Draga noastră, nu te grăbi să crești! Când ai apărut în viața noastră, am vrut să îmbrățișez întreaga lume! Ești suflețelul nostru frumos! Nu știi la ce ai visat în acest an, dar deja poți să te gândești la următorul vis. Noi te iubim și te asigurăm că îți vom îndeplini toate capriciile de prințesă!

Fie ca lumea să strălucească ca soarele pentru tine, aducând daruri, bucurie și prieteni adevărați, cu care distracțiile vor fi de neuitat! Fiecare zi să fie în culorile curcubeului!

BINE-AI VENIT SEBASTIAN-CONSTANTIN!

Un înger sfânt din cer a pogorât,
Poate chiar din Steaua Polară,
După ce în stea cât a poposit,
Minunile cerului îl luminară

Cu sania-n slavă, cu Moș Crăciun,
Zburat-a prin tărâmurii divine,
Și auzit-a ca un sfat drag, divin,
„Lăsați copiii să vină la Mine!”

Pentru viziunea astrală din vis,
După care îngerii „se dau în vânt”,
Cu rugăciune la Domnul Iisus,
S-a prefăcut în prunc pe pământu

Iar când deschis-a ochisorii de om,
Văzu ochii mamei, frumoși, luminoși,
Și Sfântul lui „OA”, îi dădu vieții ton,
Și toți cei ai casei erau bucuroși.

Când mama își ține pruncuțul la sân,
E ca și cum Maica și Domnul Iisus,
Se roagă la Tatăl, Cerescul Stăpân,
Să le-aducă în casă un nou Paradis!

Așa veni pe lume „bulgărașul de aur”
Bunicii și părinții îl vor ține ca-n puf,
Căci el e iubirea, și este-al lor tezaur,
Pentru care se roagă și la Sfântul Duh

Fii binecuvântat, odrasla vieții noastre,
Îl alintă părinții, cu ton dulce, blajin,
Bine-ai venit pe-a casei noastre vetre,
Bine-ai venit Sebastian–Constantin!

(Dedicație de Mircea Iordache, pentru nepotul familiei părintelui
Constantin Alecse)

IV.II.- FORMAREA CĂ OM

A. COPILĂRIA SI ADOLESCENTA

Biserica - partea existențială a vieții mele

Creștin-ortodox m-am născut și am crescut,
Așa am fost, sunt și voi rămâne până la sfârșit,
Nu realizez de unde am atât drag de biserică,
Și de credința în Dumnezeu și-n Sfânta Maică.

Poate că totul mi-a venit de la Sfânta Treime,
Că a sădit gena acestei sfinte credințe în mine,
Dar sunt sigur că moșii, strămoșii ce-i avui eu,
Trăiră în frică și-n credință față de Dumnezeu,

Sfânta Biserică a Satului Dâmbroacă

În toată copilăria am admirat
Evlavia părinților, i-am imitat,
De biserică atras, de canoane,
Și de credință în Tine Doamne!

Uneori am ajuns marginalizat,
De osatura care m-a bruscat.
Domnului, m-am rugat să tac:
Iartă-i Doamne, nu știu ce fac!

Așa erau vremurile comuniste,
Cu așa zisele cutume ateiste.

Eram copil și mă lăsam, precum alți copii prins
De plăceri, dar de Biserică nu m-am desprins,
Nu prea mai aveam cu copiii puncte comune,
În tezaurul eclesiastic păstrez amintiri anume.

Participarea la slujbele duminicale și la alte:
În săptămâna patimilor, a Învierii, și la Paște.
Era divin, preotul, dascălii și prezbiterii satului,
După miezul nopții cântau Invierea Domnului.

În zori de zi, înainte de a răsări Sfântul Soare,
Obosiți și luminați, cu candelă aprinsă fiecare,
Se îndrepta spre casa lui, pentru a se odihni,
Și apoi pe la orele prânzului urmau a reveni,

Iarăși, ca pentru slujba celei de a doua Învieri
Și, era ceva magic, marea de lumini să o vezi.
Se mergea pe sub clopotniță, se ieșea-n uliță
Ca-ntr-o ceremonie divină, de mare pocăință.

Ulița satului devenea pentru jumătate de ceas,
Un bulevard feeric luminat, derămâi fără glas.
Credincioșii merg gânditori sperând că rugile,
Vor fi ascultate de Iisus și le va împlini visele.

Chemarea lui Iisus: „Veniți de luați lumină!”
Le răsuna în inimi și-n suflete porunca divină.
Voiam a striga: „E Paștele Domnului, Paștele!”
Voi păstra cât trăiesc aceste amintiri ale mele.

Te venerez, iubită Școală

La început, în casa bunicului meu Voicu Alexe,
A fost găzduită școala satului, și ca-n poveste
Înființată în 1905, a avut pe Constantin Vâjiac,
Prim învățător, care pune pasiune de maniac.

Între 1908 - 1916, învățătorul Stănescu Florea
Era cultivat și s-a interesat de arhiva care era,
Câți elevi, cărțile avute, rechizitele ce deținea.
În 1910 s-a zidit școala, o sală de clasă avea.

În Monografia Satului apare bună evoluția sa.
Prin 57-72 s-au remarcat C-tin. Enuș și soția.
Despre amintirile mele, mai bune sau mai rele,
Am reținut ceva din toate, m-am folosit de ele.

Mai târziu, buchisind limbile clasice, am înțeles
Cuvintele: dascăl, învățător rabbuni și-am ales
Să fiu rabbuni, învățător și salvator de suflete.
De 45 de ani slujesc Domnului cu multă sete.

Aici, în această pepenieră au crescut generații de dâmbroceni

Cam așa era alinierea în careu, la începutul programului zilnic

Profesorii și elevii clasei noastre, cândva prin '60

Timpul trece, amintirile rămân...

La revedere dragii mei colegi,
Amintirile cu voi le țin întregi,
Visez de tinerețe cu maturitate,
Dar mai păstrez ceva naivitate.

Visam mult să ajung un aviator,
Am adorat profesia de profesor,
Dar părinții m-au vrut misionar,
Împingându-mă către seminar.

Mă opusei cât am putut-o face,
Știam câte-n școală putui trage.
Că tătica, biserica îmi impunea
Iar școala să nu merg îmi cerea.

Doar trei prieteni am avut pe plaiurile natale,
Nicu Iordache; un săgețean și Nicu Pandele,
Cel din Săgeata, avea tată milițian care dorea
Să-l oprească de la sport și, să-l facă „cineva”

Nicu Iordache, la transmisii pe TV mă invita,
La unele meciuri, că el era ahtiat de așa ceva,
Iar Nicu Pandele avea o statură de om mare,
Și mergeam cu el, cu bicicletele, la plimbare.

Boala tatălui, "m-a împins" spre preoție

„Zarurile” viitorului au fost aruncate departe
De visul meu de a-mi alege plăcuta mea carte,
Și, îmbolnăvindu-se grav tătica, i-am promis
Că la Seminar mă voi înscrie și, m-am înscris.

Trecusem înainte pe lângă o biserică catolică,
Și-n genunchi am zis „îți voi promite tătică,
Că-ți voi împlini visul”. Că va muri, credeam
Și i-am împlinit dorința, și ce fericit îl vedeam!

Mă rugam „Doamne dacă mi-l salvezi pe tata,
Preot mă fac!” Domnul m-a ascultat cu fapta.
Peste patru zile tata a fost externat din spital
Și, părintelui Stanciu, i-am spus gândul real.

I-am cerut preotului Stanciu să-mi spună clar
Ce am de făcut pentru a mă înscrie la Seminar,
Apoi am făcut câteva meditații să pot înțelege
Cum poamele pentru Seminar se pot culege.

Am dat examenul și cu mare succes am intrat,
Așa, „Doamne, parcă de picior te-am apucat!”
Kesarie Episcopul, aripi de credință mi-a dat,
Și ca rezultat, pentru locul II, am fost afișat.

„Un preot este o persoană care transmite misterul
creдинței cu acele haruri invizibile destinate întregii umanități.”
definiție de Papa Ioan Paul al II-lea

Hora din Sat și Respectul față de bătrâni

Duminică, spre seară se încingea hora din sat,
Fetele-și cătau flăcăii și, o puneau de măritat,
Iar flăcăii dintre fete își căutau de-un însurat.
Horele se încingeau în chiuit, cu câte un pupat.

Iar bătrânii se-ntâlneau că aveau de discutat,
De biserică, de-ale câmpului, de lumea din sat,
Despre veștile din țară, cu frica ce s-a creat,
Despre boli molipsitoare, și câte-s de alinat.

Copiii, trăgeau cu ochiul și aveau ce învăța,
Și se bâțâiau și ei, cum Neagu Ciopec cânta.
Dacă horă nu era, își căutau loc pentru joacă,
Cu oina, țurca, fotbalul, lângă gârlă pe toloacă.

Copil fiind și bătând drum la izlazul amintit,
La porți vedeam bătrânii cam puși pe clevetit,
Pe lângă gardul opus, treceam atenți în toate,
Ziceam sărut mâna, ei: „să trăiești nepoate!”

Mi-e dor de sat, de țărani harnici și de flori,
Și să revăd fetele rujate cu ai dragostei fiori,
De flăcăi, cu năbădăi, în saltimbancul lor joc,
De bătrâni de la porți, adunați din loc în loc.

Mi-e dor de hora din sat, aș vrea și eu să joc,
Să văd fetele frumoase, să le îndrăgesc pe loc,
Cu tătica să mai merg să duc caii la scădat
Și cel mai mult, să slujesc la biserica din sat!

Coșmarul colectivizării și dezmoștenirii

Coșmarul colectivizării nu-l voi uita nicicând,
Prin forțare, ne-a sărăcit, de vite, de pământ,
Am văzut, pe tătica, gorile comuniste-au vrut
Să-l scoată de pe ogor, au vrut și, n-au putut.

Că tătica a fost școlit de război până în Tatra,
Știa învârti toporul în vânt, era curajos tata,
A tulit-o atunci haita, prinsă-n colectivizare,
Undeva, după oboare, cu coada-ntre picioare.

Și azi, la cca 60 de ani de la momentele fetide,
Am vie amintirea, acelei politici, roșii, perfide,
E ca o bomboană pe coliva amintirilor triste,
Asemeni cu amintirile războaielor comuniste.

Războiul a fost total, și împotriva individului,
Împotriva conștiinței umane și a cuvântului,
A făcut din erou „mișel”, și din cornut erou,
A creat atei, să combată crezu-n Dumnezeu.

Unde sunt Mihai viteazul și Stefan cel Mare?
Unde ești Țepeș doamne, cu sulița grăitoare?
Doar voi ați mai face țara liberă-înfloritoare.
Dați-ne înapoi strămoșii spre a țării luminare!

Faceți-ne țara sfântă cu credință-n Dumnezeu,
Și alungați spurcăciunea sexului omului „nou!”

Curte de gospodar, la care au jinduit comuniștii în timpul perioadei de colectivizare forțată din anii '60. Imaginile sunt filmate în curtea fam. Dedu, de echipa de filmare a unui film documentar "Preotul Imigrant"

Sora mea Paulina, pâinea casei

Eu și sora mea mai mare, Paulina,
prin anii '60

Ne-au cam luat totul din casă
Și, eram patru guri la masă,
Două surori, date la bunicu',
Eu și Paulina, doar cu mămica

Și cu tătica, și ce o să mai fie,
Doar în „nimic” era o soluție,
Paulina merse la ferma Gâdei,
Și, apoi, luă drumul croitoriei.

Munca din greu sora, biata,
Cu naveta săptămânal, cu rata,
La venire acasă aducea pâine,
Așa o duceam de azi pe mâine!

Paulina se mândrea și, se simțea bine la oraș
Și că, urma, să își găsească în croitorie lăcaș,
Că nu mai era doar ca o țărancă tare necăjită,
Care să robească mult fără să fie bine plătită.

Eu, căraușul de nisip

Tătica învăță în timp de război,
Felul cum poate ieși din nevoi,
Trebuie să fii un bun patriot,
Și să pui în ce faci sufletul tot.

Și să lupți în viață cu dăruire,
Întru dreptate și supraviețuire.
Deci, nu te văicări niciodată,
Cu Domnul mergi prin soartă.

Așa s-a făcut că a găsit momentului o poartă,
Angajându-se să care nisip. Nu se mai poartă.
El ducea de la apa Buzăului până la „Brăilița”,
Nisip, drum de o zi și o noapte, cu caii și căruța.

De fiecare transport primea câte o sută de lei,
Și acela, de 2-3 ori săptămânal, era rostul lui.
Nisipu-l ducea la un neamț care o fabrică avea
De tuburi din beton și pentru puțuri le vindea.

Pentru canalizare, ca pe pâinea caldă le dădea,
Și am dezlegat enigma, despre neamț cum era,
Că oriunde prin lume, neamțul, neamț rămâne,
Ce face îi iese perfect cum nu se poate spune.

Pentru tătica căraușia era afacere importantă,
Că aducea-n casă o rație a vieții, suplimentată.
Mers-am și eu de câteva ori și ce frumos era,
Și mă simțeam, cu tătica, că eram un cineva!

Ajutam la încărcat, de pe prundul râului Buzău,
Da-mi cerea să am mereu grijă cu efortul meu.
Poate se gândea mereu să am viitorul frumos,
Să mă vadă popă-n sat, serios, iubit și arătos

Se gândea și la fiice ca să le vadă la casele lor,
Și-n muncă se autodepășea, din marele-i dor.
Nu dorea să le știe ca nepoate ale lui Zdreanță,
Care toată viața-și văd ca pe-o leneșă vacanță.

Și nu știu de Dumnezeu și, cu vise deșucheate,
Se plimbă prin sat fudule, fără știință de carte.
El muncea de se spetea, parcă ar fi fost un rob,
Și-apoi la drumul lung porneam, cu hopai-hop.

Că drumul era cam greu mai ales pân-la șosea,
Care era asfaltată și după 8-10 ore se sosea.
Cam la miezul nopții, genele îmi cădeau greu,
Ființa mea întregă-I mulțumea lui Dumnezeu.

Tătica parcă simțea că-mi fac rugăciunea cu el,
Și, cu glas blând zicea: Hai, culcă-te mă Costel!
Era o noapte senină, cu lună plină de poveste,
Și parcă era un basm cu a fost, puțin mai este.

Și-n tic-tacul de copite, o geană deschideam,
Atunci umbre de lumini feerice, întrezăream,
Și către crăpat de ziuă, prima dată am privit,
Luminile unui oraș, ce pân-atunci n-am văzut.

Mă minunam de mașini, dar cine-s cei fericiți,
Pe când tătica muncea să ne vadă doar hrăniți?
După noaptea de nesomn, tătica somnu-l sfida,
Era fericit, că pe nisip, cu grija lui mă-nvelea.

Mă întrebam și mă mai întreb cum de rezista,
Dar din grijă, multa oboseală viori și-o alunga.
Nesomnul și-l potolea visând cu ochii deschiși:
Despre unde l-a adus viața, dar avea ani deciși.

Să facă să-i fie bine lui, și pentru familia lui,
Și așa cum știa cel mai bine se ruga Domnului:
Să-i alunge dezamăgirea căci viața și-a riscat,
Iar apoi fu „onorat” a cerși muncă de la stat.

Își zicea: Voi face tot ce pot, Costel să fie popă,
Să moară unii săteni, în răutatea lor, de ciudă.
Poate că vor veni americanii și vremi mai bune.
Mă cam prinde somnul, dar caii ce vor spune?

Eu să dorm, iar ei să care povara asta de nisip?
Poate se gândesc la grajd , la tărâțe și la timp.
Am uitat, caii n-au gânduri ci unele instincte,
Totuși au bunătate animalele în ale lor suflete!

Caii mei duc muncile, mă slujesc cu supunere.
A, aerul curat, în pragul de zori, îmi dă putere!
Scoală-te Costele că ajungem cât de curând,
Dar eram treaz demult, prins în al meu gând.

Cam într-o oră sosim la domnul Zimmermann!,
Ce nume haios, poate la nemții este de cioban.
Avui somnul legănat de car și de grija lui tata,
Voi încerca, ca la întoarcere, să învârt roata.

Lucrător la două ferme

Înainte de colectivizare, cam la vreo 9-10 ani,
Am plecat la o fermă să-mi fac și eu ceva bani,
La Gâdeni cu sora Paulina și cu bunica Manda,
Eram zilieri, mie ades mi se da la loc comanda.

Și, dezamăgit, luam drumul înapoi, și treceam
Prin apa rece a râului Buzău, și tare regretam
Că nu-s și eu mare, să avem drepturi egale,
Dar vrut-a Domnul, viața-mi să aibă altă cale.

Amintiri triste - Trăiască prietenia româno-sovietică!

După colectivizare, devenisem aproape flăcău,
Aveam 13-14 ani și am căutat pe lângă Buzău,
Am găsit între Stănțești și Bobocu visul meu,
O fermă de cules cereale, pe la cules de grâu.

Am fost uimit de mecanizare „Made în URSS”:
Batoze cu motoare proprii, ca autonome zise;
Tractoare care tractau pluguri, semănători;
Mașini de balotat și-un avion de dezinsectizări,

Munca era bine plătită, angajarea asigurată,
Cu avionul acela am zburat pentru prima dată,
Și, mă simțeam în al nouălea cer, în acel zbor,
Domnul mi-a împlinit visul, îmi e și azi ca fior.

Lipsurile existențiale l-au determinat pe tata
Să ia în chirie un pictor, care cam „șchiopăta”
Scria panouri pe limba comunistă șchioapătă,
Exe: „Trăiască prietenia Româno- Sovietică!”

Cu caii la scăldat

Vara o simțeam fermecătoare,
Chiar dacă unii erau în eroare,
Căci promovau răutate mare,
Folosind regimul ca favoare.

Aveam iubire pentru animale,
Care a fost și va rămâne mare,
Căci ele știu să alunge durerea
Căteii, de pildă se vor gudura.

Pisicile ne-or hârjoni și cu duișie vor mieuna,
Iar caii cu râsul lor, necazurile ne vor alunga.
Așa au animalele comportarea, pe limba lor,
Să ne mângâie sufletele, când rănilor ne dor .

Am simțit ale animalelor calități tămăduitoare,
Nu știi de alți cai, ai noștri erau de valoare,
Tătica a fost fericit cu caii lui, mai mult ca alții,
El se avea cu caii, în tot ce făceau, ca frații.

Ca tătica, pot spune, nu se găsea altul în sat,
Făcea toate cele, după un ceas în el integrat,
Săptămâna de lucru muncea cu drag la câmp,
Apoi, pentru biserică, ca, consilier, avea timp,

Sigur că baia, odihna, casa, erau în program,
Și, foarte multe din preocupări eu le primeam.
Eram fericit să-mi fie alături, cu caii, la scădat,
Asemenea fericire, în apa râului s-a întâmplat.

Și, tătica, după câteva ezitări s-a dezbrăcat,
La alte scaldări era cu izmene și ițari îmbrăcat,
Cred că a realizat, că între timp am crescut,
Și nu era cazul să se mai rușineze ca-n trecut.

Se simțea de astă dată în rai, precum Adam,
Așa cum l-a lăsat Dumnezeu și eu îl divinizam,
Gândeam că mă tratează ca pe un bun amic,
De care nu se mai putea rușina, nici un pic.

De fapt a fost nevoit să se dezbrace complet,
Scăpase hăturile, caii au intrat în apă, încet,
A luat două țesale, din care una mi-a dat-o mie
Și-am trecut la țesălat și la sfânta spălătorie.

Mă simțeam stingher din rușine față de tata,
A merge cu prietenii la scădat este altceva,
Am înțeles mai târziu că tata-și scoase "toga"¹
De tată și îmbrăcă pielea de prieten, și gata.

Parcă-mi spunea: Țștia suntem fiule, tu și eu,
Hai, fruntea sus, că așa ne-a lăsat Dumnezeu!

¹Îmbrăcămintea bărbătească la romani, constând dintr-o mantie largă și lungă, care se purta peste tunică, înfășurând corpul și lăsând descoperit brațul și umărul drept

Salvat de la înec de câțiva îngeri ai Satului

La vreo 400-500 de metri pe apa râului Buzău,
În dreptul satului spre satul Stăncești, văleleu,
Se crease copcă, cu apă adâncă, care te fura,
Mai ales dacă nu știai bine cum să eviți copca!

Săream în acea copcă de la 2-3 m. înălțime,
Și bravam că puțini puteau să facă, ca mine,
Simțeam un fel de fior și impuls de a ne lupta
Fără să ne temem cât de puternică este apa.

După o bălăceală plăcută aveam și idei naive,
Ne mândream, că am primit trofee sportive
Și, și, tot așa, pe la 10 ani, eram mare și tare,
M-am avântat în vârtejul care era mai la vale.

Vârtejul, creat de o groapă mare, mă privea,
Și spunea: „Sunt pentru flăcăi nu te arunca!”
Dar n-avui chef să ascult apa necuvântătoare,
Acolo nu erau salvatori, dar mă vedeam mare.

Flăcăii vor face ochii mari când m-or vedea,
Vor zice, că băgăciosul nu-i terchea-berchea,
Eu mă voi mândri că sunt feciorul lui Enache,
Îmi iau inima-n dinți și fac salt fără pereche.

Trebuia să ajung la fundul apei și să ies iute,
La ieșire dam palma cu flăcăii: „Hi five!”, uite,
M-am zăpăcit și nu am știut ce mai e cu mine,
Am aflat că stătusem mult, cât nu se cuvine.

Mă zbătusem ca să ies deasupra, dar zadarnic,
Dacă nu erau flăcăi curajoși, urma un praznic,
Înghițisem zdravăn apă și am intrat în ceață,
Somnul m-a cuprins, aveam moartea-n față.

Am avut noroc de trei flăcăi frumoși din sat:
Dumnezeu să-i odihnească! demult au plecat:
Tudorel al lui Geambașu, Culea al lui Barosu,
Mircea Florea, m-au salvat pe mine păcătosu'

Vreo oră a durat cât flăcăii m-au resuscitat ,
Între timp câțiva copii au dus vestea în sat,
Vestea a ajuns și la mama, și mama plângea
„Ia-mă pe mine doamne dacă am greșit ceva,

Dar nu-mi lua lumina ochilor!”, se tot ruga,
În genunchi, în mătăanii fără număr, tremura.
Când am revenit acasă, râdea parcă plângea:
Costel, maică, băiatul meu scump, vino aicea!

Și așa duios plângea, nu vedeam dar simțeam,
Din infatuarea mea, pe cale a ne pierde eram,
De întâmplarea aceea pot să apreciez mereu
Că a fost o adevărată minune de la Dumnezeu.

Voi pomeni pe părinții până mi se îneacă viața,
Gârla nu fu vinovată ci numai mândria aceea.
Dacă s-ar putea aș reveni acasă și aș renova,
Tot ce am avut cândva, mai ales copilăria mea.

Îți mulțumesc din tot sufletul meu Doamne,
Că mi-ai întins o mână, mă voi ține de canoane
Și te voi sluji ca misionar al credinței creștine,
Mă rog pentru ai mei, pentru binele din lume!

Amintirea unor obiceiuri și activități din timpul anului

Gândurile despre obiceiuri în vremurile acelea,
Ale copilăriei mele, le am mereu în sinea mea,
Le-am cam prins în cartea mea autobiografică,
La locul lor de cinste, și în cartea monografică.

Simt nevoia să reamintesc câteva mie dragi,
De exemplu despre sărbători cu gust de fragi.
Paștele îl întâmpinam cu curățenie peste tot,
Mie, ca și copil îmi revenea: șanțul să-l scot,

Gunoaiele și iarba uscată pe șanț le adunam,
În grămezi, le dădeam foc, peste foc săream.
Și câtă larmă făceam, și, câte un moș trecea:
„Mă ghiavolilor și în iad e așa!”, așa ne zicea.

De Drăgaică, tata îl înhăma pe Cezar la căruță,
Monta-n căruță scânduri, improvizând băncuțe
Și, le acoperea cu macaturi și „hai la Buzău!”
Mergeam 12 Km, dar eram bucuroși, „rău”,

De întreba cineva unde mergem, răspundeam,
„La Drăgaică, la Drăgaică! și o să ne distrăm”.
La întoarcere spre casă, obosiți și picotind:
Ziceam: „De..la..Dră-gai-că!”, somnul plutind.

O parte din iarnă, se monta în camera de zi,
Războiul de țesut pentru lucruri, cum ar fi:
Preșuri, carpete din lână, în motive diferite.
Preșurile erau din unele recuperări adecvate.

Lua gospodina: resturi de cămăși, de izmene,
Cearceafuri uzate și erau în, înguste bine
Le lega între ele, le făcea suluri sau ghemuri,
Așa se lucrau preșurile de prin acele vremuri.

Pe carpete tinerii căsătoriți aveau dorințe așa:
„Numai luna și o stea știe de dragostea mea”
„Câte stele sunt pe cer până la ziuă toate pier”
Iernile erau crâncene cu zăpadă multă și ger.

Ajun de Crăciun „Bună dimineața de moș ajun”
Pentru noi copii era ca o rugăciune de Crăciun.
Mergeam în grupuri de câte 2-3 și colindam,
Și câte un măr, sau nucă sau covrig, primeam,

Și colindam cu o plăcere, soră cu rugăciunea,
Și, cu multă pioșenie ne primea toată lumea,
Nu aveam grijă că ce va crede tata și mama,
Că bunul respect al nostru era ca diploma.

La nunta lui Vasile Dedu, parcă satul clocotea,
Mi se părea că devin om și că-mi fierbea oala,
Vroiam să fiu ca tata, dar nu prea-mi reușea,
Eram atent pe la hore, dar și la surioara mea.

A fost o nuntă așa cum se obișnuia la sate,
Era o hărmălaie și nimeni nu cădea pe spate,
Dar am auzit o gașcă de șmecheri ce plănuia
Și am țipat: „Sări tătică, o fură pe soru-mea!”

Parcă trezit din somn, speriat, sare iute tătica
Și se repede în gașcă, încât a furat-o frica.
Cu toate că fiecare din gașcă se ținuse tare,
Gașca înfricoșată, fugi cu coada între picioare.

„Neamul este o comunitate de sânge, tradiții, spațiu și destin... Individul este încadrat în familie și neam prin sânge, tradiție și destin. Aceste legături nu le poate rupe nimeni decât rupând legile firești.” citat clasic din Iuliu Moldovan

„Tradiția este viața Bisericii în Duhul Sfânt.”
definiție de Vladimir Lossky

„Tradiția nu înseamnă că cei vii sunt morți, ci că morții sunt vii.” definiție de George Santayana

„Tradiția este o comuniune cu misterul istoriei.” definiție
clasică de Nikolai Berdiaev

B.- SEMINARUL TEOLOGIC DIN BUZĂU

Vocația preoțească, revelată în 1966

În 1966, cu pregătirea ce-aveam și cu un sac
De amintiri, să păstrez în mine tot ce mi-e drag,
Biserica, școala, rudele, prietenii mei de suflet,
Și mai presus de toate familia, cu suflet cochet.

Aveam să ajung la Seminarul Kesarie Episcopul,
De a primi educația cuvenită să-mi ating scopul,
Având pe părintele Ion G. Coman drept model,
Consătean, valoare patristică, voiam să fiu ca el.

Visele-mi făceau, ca la șah, mutarea următoare,
Mersul la Facultatea de Teologie, mie uimitoare,
Mă aflam la vârsta întrebărilor: Ce va fi oare?
Au, nu voi da iar de săgeți bolșevice otrăvitoare?

Voi putea duce cu cinste și demnitate misiunea,
De misionar, slujind Domnului, cum aș vrea?
Mă încurajam căci tătica și-a pus bază în mine,
Că voi toci din răputeri să nu mă fac de rușine.

Că doar am fost copil cuminte, și bun la carte,
Soarele mă învăluia cu razele-i divine, aparte!
Voi trimite „scuze” celor care n-au avut crezul,
Că eu, Costel al lui Enache, în crez am botzul.

Și, într-o stare de vibrație sufletească mă aflam,
Uitasem amintirile urâte, doar viitorul îl visam.
A apărut autobuzul care mă ducea, spre viitor,
Umbrei chipeșe a trecutului meu, îi eram dator.

Auzisem și primisem o palmă ateistă cu robă:
„Scrie Alexe că doar nu te-o face taică-tu popă!”
Acum ar fi meritat o palmă acea palmă înroșită,
Devenisem pios, și nu-mi voiam palma mânjită.

„Lăsați-l pe Cristos să vă găsească... Să vă fie frică doar
de nepăsare și lașitate.” citat din Papa Ioan Paul al II-lea

Catedrala Episcopiei

Clădirea Seminarului

Amplasarea Seminarului

Pe drumul național pornind din centrul orașului,
Și care duce spre Moldova, e și Casa Domnului,
Marea Catedrala Episcopală, a orașului Buzău,
Numită Kesarie Episcopul, acolo voi ajunge eu.

Intrarea se făcea pe sub o arcadă spre o alee,
Și parcă pluteam, ca în spațiu prin Calea Lactee,
O cale magică, străjuită de sfinți stejari seculari,
Pe stânga, clădirea Seminarului. A, ce vise mari!

Gardul Seminarului avea cam doi metri jumate,
E clar că vecin era un cămin de fete, fără păcate.
Spre Catedrala Episcopală, urma o altă arcadă,
Acolo se afla și Palatul Episcopal, merită laudă.

Vedeam că totul era rupt de acele vremuri triste,
Speram să nu fie și aici cozi de topor comuniste.
Mă simțeam în Grădina Edenului lui Dumnezeu.
Vedeam monahi, profesori... Voi deveni și eu?

Lumea laică vr. Lumea eclesială –

Doamne, de ce schimbare urma să am parte!
Am plecat din lumea laică și obidită peste poate.
La așa scurt timp am intrat în lumea celestină,
La un seminar, în care întâlneam ținută divină.

Holul mare al Seminarului și culoarele aveau
Picturi și tablouri votive, care, frumusețe radiau,
Apăreau chipuri de personalități proeminente,
Ale bisericii străbune, cât și alte fețe eminente.

Tablourile de promoții, creau un istoric aparte,
Seminarul a produs unele fețe bisericesti înalte.
Arhiepiscopi, episcopi, monahi, catiheți, lumină,
Unii au adus, alții aduc seminarului calea senină.

La examen – Ca între popi

Pășii pe treptele Facultății și eu, fiul lui Enache,
Un pui de țaran, cu pantalonii peticiți în spate.
Să vezi, îndrăzneam să dau examen la seminar,
Acolo unde emoțiile mi se amplificau fără hotar!

Mă aflam într-o lume stranie, în situație stranie,
Tătica, în așteptare pe hol, mă vedea în popie,
Gândea intens la mine și mă vedea ca „auguri”²
Și tot se închina chiar și cu limba-n cerul gurii.

La examinare

Se frământa și își tot spunea
Că necazurile i se vor spulbera
Și, asta dacă, Costel va reuși.
Atunci viața ni se va împlini.

„Dă Doamne, să reușească,
Ca preot în sat să slujească,
Că aș dori, să merg azi acasă,
La ai mei, cu veste frumoasă!”

Privindu-i pe prelați, parcă vedeam doar sfinți!
Dar, oare, ca la judecata de apoi mă voi simți?
Aveam greutate mari imense în cap și în picioare,
Și tot visam: „Voi duce acasă vestea cea mare!”

² preot roman care căuta să cunoască viitorul după zborul și strigătul păsărilor;

Proba de muzică era obligatorie, și era prima,
 Și, după alfabet, printre primii, mă vor examina,
 Cu Dumnezeu, înainte, așteptam să se depene:
 „Ce-o să fie, o să fie, să treacă cât mai repede!”

Părintele Prof. Ștefan Pruteanu m-a examinat,
 Și ieșind, în pauză, afară, șopti unui „protejat”,
 „Așa trebuie să cânti, ca cel aflat acum în sală!”,
 Tătica a auzit și, lăcrima, auzind că-i de fală.

La ieșirea din sală, tătica-mi zise: „Bravo Costel,
 Ai luat, profesorul de muzică te-a dat ca model!”
 M-a îmbrățișat, dar ce nu știa, însă știam eu,
 Că mai aveam 5-6 probe. „Ce vrea Dumnezeu!”

Mi-a fost de mai mult curaj lacrima de pe obraz
 Și îmbrățișare caldă a lui tătica, eram mai viteaz.
 Am fost admis al doilea, nimic altceva nu conta,
 Eram fericit și, vor fi fericiți și tătica și mămica.

Amintiri despre oficialii eparhiali și corpul profesoral al Seminarului

Episcopul Buzăului
 +Antim Angelescu

Ades privesc tabloul cela scos din țară,
 În anul 1976, în care am plecat afară,
 Tablou cu un frumos nume al său:
 „Absolvenții Seminarului Teoretic Buzău.

Promoția 1970-1971”, pe care mai scrie:
 „Revedere – 1981!” cu multă venerație,
 Și pietate, amintind de dragii profesori,
 Care ne-au condus pașii spre divine zări.

Amintesc aici, în afară de cei de profil
 Și pe directorul Seminarului Pr. Teofil,
 Și PF Patriarh Justinian, ca bun sprijin,
 În formarea noastră, preoți să devenim.

„Duhovnicul, fie bătrân, fie tânăr, nu o să te povățuiască la rău, fiindcă are Harul lui Dumnezeu.” (Părintele Dionisie Ignat)

Colegii de seminar

23 de candidați am reușit să intrăm la Seminar,
Și am ajuns 20 să avem dreptul a intra-n Altar.
Programul liturgic duminical, masa și vecernia,
A pornit cu utrenia, la ora 10,00, cu Liturghia.

În anul II, fusesem pus țârcovnic³, la Seminar,
Nu mi-am imaginat ce va aduce acest „sonar⁴,
Urma să fiu ochi și urechi la profesorii slujitori,
După masă urmau vreo 4 ore, când eram liberi.

³ Persoană care are în grijă curățenia și buna rânduială a unei biserici; *p. ext.* cântăreț, dascăl de biserică

⁴ Principiu natural și tehnic de detectare a unui obiect în spațiu, bazat pe emisia și reflectarea undelor.

Seminariștii în biserică

Programa didactică și analitică

Programa avea tematici de educație generală, Științe și cunoștințe generale, cât și de morală, Limbi clasice, religie, teologie ortodoxă, muzică, Sociologie/Psihologie și Pastorală, Liturgică,

Arheologie într-o interpretare biblică, Filosofie, Și încă altele pentru o buna formare în religie. Toate erau cum erau, bune, dar Limba Greacă, Cu părintele Sibiescu, mult avea să le întrecă.

Părintele Sibiescu, era un doct cu totul special, Însă și cu o doză de naivitate, se purta veleitar, Se considera „rabunni”, iar noi eram semi-docti, Privitor la nebuloasele lingvistice, greșeam toți.

Seminarul, cu obiectivele sale și prin programă Încerca să formeze personalitatea intelectuală, Compensând lipsurile mari din școala generală, Care de fapt era anti educație, regimului vasală.

Pentru cei care urmăreau atent, ca la absolvire
Să urmeze cursurile universitare, pentru mărire,
La unul dintre cele 2 institute teologice din țară,
Seminarul dădea o bună pregătire preliminară.

Traiu la seminar

Cine nu a trecut prin așa condiții ca ale mele,
Nu-și poate imagina, cum are căminul condițiile,
Viața de cazarmă era stăpână peste seminar,
Prin construcția clădirii și prin programul amar.

Frumoase-s amintirile în privința holului mare ,
Unde noi, dimineața pe la 7,00 eram la adunare,
Iar părintele spiritual, ne apărea blând în față,
Împreună, ținându-ne rugăciunea de dimineață,

Tot așa se petrecea și seara, înainte de stingere,
Pe la 21,30, înainte de clopoțelul pentru culcare.
Îmi e imposibil să spun care dintre conducători
Avea har mai mare, fiecare era as în comportări.

Șef de meditație la anul I.

Elevii frunțași ai anului V, trebuiau să fie șefi,
De meditație pentru anii de studiu mai mici,
Așa am fost numit și eu la o clasă de anul întâi,
Și, mă simțeam important printre colegii mei.

Mă pot mândri azi că elevul Constantin Crăciun,
Căruia, de pe atunci îi prevesteam un viitor bun,
A ajuns de este astăzi Arhiepiscopul de Galați,
Acesta e IPS Sa +dr. Casian, doct printre docti.

Doamne, de-acolo de sus, te rog să mă ajuți,
Voi, din toată inima, să-mi văd părinții fericiți!
Și, voi lăsa, în urma mea, amintiri de neuitat,
Să fiu pomenit în sat, pentru crezul meu curat!

Arhiepiscopul Casian

Ca șef de meditație eram respectat
De colegi și elevi pe care i-am meditat.
Îmi plăcea să impun o bună disciplină,
Că și pentru a-mi face temele era bună.

În 1994, la a PF Sale Teoctist invitație,
Am mers cu IPS Nathaniel în delegație
Atunci l-am vizitat pe acel înalt prelat,
IPS Sa dr. Casian, și ne-am bucurat.

O, doamne, a fost umila mea persoană,
Șef de meditație acestui om de seamă?
De atunci îi vedeam ținuta impozantă,
Arta duhovnicească, a fost a sa cartă.

La revedere Buzău

Absolvenții 1970- 1971

Iunie 1971 – examenul de absolvire de Seminar,
Președ. prof. Nicolae Chițescu, la facultate star,
A fost numit de Patriarh, la absolvire judecător.
Am ocupat locul I la examen, și visam la viitor.

La revedere Buzău! Domnilor profesori și colegi,
Vă mulțumesc din suflet, și, de-acum voi întregi,
Pregătirea mea duhovnicească de înaltă calitate,
Cu dogmaticul Chițescu în București la Facultate.

Tabloul de absolvire (1971)

Azi, după 50 de ani, constat că programa-i la fel, Reforma-i cu transformări, dar pe același model, Cursul de bază cu discipline de teorie și practică, Era cu : Noul Testament, Liturgică și Dogmatică.

Văd că acest curs întărește cursul din Seminar, Admir programa și pe profesorul universitar, Bine-i ca Seminarul și Facultatea să se coreleze, Și, după câte înțeleg au loc preocupări intense.

Multe ar fi de constatat, și multe ar fi de spus, Și e de constatat că Seminarul are fruntea sus! Cele 2 epitafe înscrise pe panoul de absolvire. Au valoare imensă, de îndrumare întru trăire:

„Rămâne-n urma voastră o cetate,
Și vor fi noi și pline lucrurile toate,
Căci voi sunteți chemați pe lume,
Ca să dați celor ce s-or naște, nume!”
(M.R. Paraschivescu)

„Iată, vine ceasul, și a și venit, ca să vă risipiți, fiecare, la ale sale și pe Mine să Mă lăsați singur, dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine!” (Ioan XVI, 37).

SEMINARUL

(dedicație de Mircea Iordache)

Pe drum de țară am pornit, cu traista și al meu tată,
Căci mă simțeam ademenit, tu, viață, mi-ai fost cartă!
Abia tului-mi răsăreau în cuget și în barbă,
Iară hormoni-mi răspundeau cu dragostea lor oarbă.

Coșuri, pe față, se-ntreceau cu patima din mine,
Nu-nțelegeam ce încercau, de era rău sau bine.
Vedeam în depărtare-un far, un ochi din cer, cum cată
Să-mi dăruiască-un seminar, cu dragoste curată.

Pe trepte, sus, când am urcat, spre templul de credință,
Mi se părea că am zburat spre cer cu biruință.
Și fluturau în preajma mea aripi de îngeri – semeni
Și, sfinți părinți mă alinau și Domnul de asemeni!

Ce trai frumos se-mperechea c-un crez Dumnezeiesc
Și, nu eram un terchea-berchea pe plaiul meu lumesc!
În campus nu mai aveam grai căci flori, păsări, cu sete
Făceau să mă trezesc în rai, lâng-un cămin de fete.

Și câte slujbe-ndeplineam, precum un sfânt prea pustnic,
Tot seminarul îl uimeam cu harul meu de crâsnic.
Și cât de mult m-au luminat prea sfinții mei profesori,
Cu spirit viu, adevărat și cu-ai credinței vectori!

O pâine a lui Dumnezeu, Dumitru Luca - mană,
Sfinția Sa-mi va fi mereu director pus în ramă!
Iar Dumitrescu Teofil, Spiritual de vis,
Va însoți al meu profil cu ceasul său precis.

Sfințitul Manea Cristișor, cu tactul său de viță,
Mi-a zis, cu finul său umor: „-Să nu cazii în ispită!”
Și Ioan Constantinescu, prelat, fost la canal,
Cu academic rost și cu ... un cap fenomenal!

Iară Constantinescu Jean, poliglot erudit,
Era român, poate oltean, dar tare franțuzit!
Profesorul Gheorghe Mihai, dogmatic dirigințe,
Era un Creangă plin de grai și de sprijin fierbinte!

Știu că Ghenadie Nițoiu, cu-al său parfum ca viciu,
Ne-a fost statuie în fotoliu, al limbii dulci supliciu!
Iară Vasile Sibiescu, cu limba sfântă, greacă,
Avea un chip extraterestru de speța cea mai sacră!

Și astăzi Mihalache Tudor, Gorbaciov-travesti,
Mai duce bizantinul-i cor pe notele de-a ști!
Profesorul Ștefan Pruteanu, severitatea dreaptă,
De nu-i știai se ducea anu', marcând „-Mai trage o dată!”

Pe căldiceii pedagogi, Sibiescu și Drăghici,
Doi respectabili și colegi, îi simt și-acum aici!
Am fost și șef de meditații, cândva prin anul cinci,
Câtă mândrie, ce vibrații și, toți mi-erău amici!

C.- FACULTATEA

București -Institutul Teologic de Grad Universitar

1971-1976, la Institutul Teologic din București,
Anii aceea, acei ani cu parfumul lor de povești,
Mi-i amintesc și azi, cu admirație și nostalgie,
M-au format în credință, pioșenie și modestie.

Am studiat credința creștină cu Înalți Prelați,
Cu sfințită ținută, de Domnul binecuvântați.
În Aula Credinței, s-a prefigurat crezul meu,
Să arăt sufletelor calea credinței în Dumnezeu.

Fațada estică a Institutului

Cu inima strânsă, la proba scrisă

Aula Facultății

a.- Admiterea la Institutul Teologic din București

În vremurile acelea erau doar două institute,
La București și la Sibiu, atei ziceau că-s multe.
La urcarea treptelor, parcă urcam scara la cer,
Eram cuprins de emoții, de fiori și.. de mister.

Aveam capul în nori, dar picioarele pe pământ,
Sufletul îmi descifra lumini și îngeri, eram mut.
Parcă am ajuns în cer în templul de credință,
Unde credința este mit, produs prin pocăință.

Rezultatele obținute la Seminarul din Buzău,
Îmi dădeau credit că-L pot sluji pe Dumnezeu,
Cu un fel de neliniște, îmi trepida potențialul,
Dar mă autoîncurajam: sigur voi prinde valul!

Intrând în examen, totul în mine s-a luminat,
Providența Divină, suflul succesului mi-a dat,
M-a urcat pe aripa destinului, ajutat de sfinți.
Ce să spun de bucuria scumpilor mei părinți?!

b.- Mentorii mei profesori

Al. Bidianu

Al. Elian

C. Galeriu

C. Pavel

D. Fecioru

D. Popescu

Rămureanu

Bostenaru

Iorgu Ivan

M. Chialda

N. Lungu

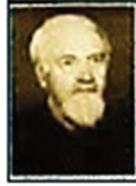

Moldoveanu

„Când devenim cu adevărat conștienți de darurile lui Dumnezeu, nu mai avem timp să cerem nimic. Ne continuăm drumul și spunem mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.” Maica Gavrilia Papaianis 1897 – 1992

D. Radu

D. Staniloae

E. Braniște

G. Popescu

I. Bostenaru

Radulescu

G. Mircea

V. Iliescu

Prelipceanu

Dr. Gh. Stan

Avui privilegiul să fiu școlit de corifei teologi,
Care mie mi-au adus ale creștinismului legi,
Și voi promova-n lume iubirea pentru veșnicie,
Pentru muncă, dreptate, credință-n ortodoxie.

Am avut ocazia să văd și să ascult, cândva,
Patriarhul țării PF Sa Justinian, în predica sa.
Și am admirat cât de bine era totul organizat
De dr. Antonie Ploieșteanu, un Rector elevat.

c.- Amintiri din primele zile la Institut

Prima zi, după examen, a fost de organizare,
Devenisem „boboc”, urma o mare schimbare,
După apel, am primit regulile de acomodare,
Ni s-au prelucrat regulamentele disciplinare.

A doua zi, în Aula mare a Institutului, aveam
Să ne vedem pedagogii, pe locuri ne așezam,
Și ni s-a cerut să ne ridicăm rapid în picioare,
La comandă când apar organele superioare.

Tremurau băncile de emoțiile acelea uluitoare,
La „Ridicați-vă, drepți!”, am sărit în picioare,
Picioarele îmi răspundeau cu vibrații uluitoare,
Așa cum văzusem prin filme oștile militare.

IPS Episcop +dr. Antonie Ploieșteanu,
Rectorul Institutului Teologic

Pr. dr. Ștefan Alexe, Duhovnicul I al
Institutului

Aveam atenția îndreptată la ușa de intrare,
Să apară magii, curioși de cel care-i mai mare.
Difuz se auzea ceva divin, Imnul Chiriarhal:
„Pe Stăpânul și Arhiereul nostru”, fenomenal!

Apare un alai de profesori, intrând doi câte doi,
Urmați de un Ierarh impunător, neștiut de noi,
Avea cam 50 de ani, și arăta a creatură ideală,
Era PS Sa Episcopul dr. Antonie Plămădeală.

Era noul nostru rector al Institutului Teologic,
Avea poziția de tranziție, că postu-i era eteric.
După un an urmat-a părintele Mircea Chialda,
Acum însă, Mircea Chialda ca prorector activa.

S-a oficiat rugăciune de invocare, am luat loc,
Apoi PC Prof. dr. Mircea Chialda, vorbi ad-hoc⁵.
L-a prezentat pe noul rector și pe cei invitați,
Rectorul a urat un bun venit noilor școlarizați.

⁵ Anume pentru acest scop.

În a treia zi ne-am adunat la locul potrivit,
Și cam pe la 9,15 cei doi spirituali au venit.
Spiritualul I, preot profesor dr. Ștefan Alexe,
Timp de vreo oră ne-a vorbit de reguli alese.

Așteptam ziua a 4-a, noi instrucțiuni s-aflăm,
Unde, când și în ce clase urmează să învățăm.
Prof. dr. Ștefan Alexe, pune întrebare „cheie”:
„A fost cineva crâșnic, la vreuna din capele?”

A întrebat de unde suntem, și de experiență,
Cam câți am slujit în postură cu competență.
Am ridicat mâna și-am răspuns la întrebări,
A urmat o liniște totală, și eram în nerăbdări.

Prof. de Muzică Nicolae Lungu, corul îl mișcă:
„Pre Stăpânul.....”, cu o voce Dumnezeiască.
Sala era în picioare și, aplauzele uimitoare,
Așa a fost accesarea-n facultate – sărbătoare!

d.- La cabinetul părinților duhovnici

Am fost chemat la cabinetul părintelui spiritual
Și, foarte, m-am temut de vreun canon virtual,
Oare care-mi va fi pedeapsa ca „recompensă”?
Tremurând ca un șoricel ud, stăteam în transă.

Urmară o serie de întrebări și, eu răspundeam,
Verdictul fu important pentru mine și aveam
De a deveni crâșnic la capela Sfânta Ecaterina,
Avea un program bun și ceva puteam câștiga.

"Numai în dependență și provocat de Logosul suprem,
spiritul uman este de la început și continuă să fie subiect
cugetător, cuvântător și făptuitor, în dialog cu Logosul divin și în
rolul de subiect al lucrurilor." Părintele Dumitru Stăniloae

"Rațiunile lucrurilor sunt o cuvântare coerentă a lui
Dumnezeu, adresată subiectului uman." Părintele Dumitru
Stăniloae 1903 - 1993

e.- De-ale studenției valuri

Crâsnic la capela (paraclisul) „Sfânta Ecaterina”

Capela (paraclisul) „Sfânta Ecaterina”

Părintele Dumitru Radu, Spiritualul II al Institutului, era profesorul meu preferat.

La crâsnicia aceea a mea, am câștigat multe:
 Experiență „păstorească” și sume anumite,
 Prin care am ajuns cam independent financiar.
 Aveam dreptul de a-mi stabili consumul lunar.

Eram abia în anul I și-l slujeam pe Dumnezeu,
 Ștefan Gușă, din anul II, aici era colegul meu.
 Slujbele erau săvârșite prin rotație de preoți.
 Dar spiritualii școlii țineau mai multe ca toți.

Cu pr. prof. Dumitru Radu, al II-lea spiritual,
 Mă interferam cel mai des, și-i eram tare leal,
 Îl asistam la slujbe și-i eram veriga de legătură
 Cu studenții teologi. Mă stima peste măsură.

"Dumnezeu conduce viața și istoria lumii conform unui plan general, în care și eșecurile sau rezultatele deosebite de cele intenționate de ființele umane își au importanța lor." Părintele Dumitru Stăniloae 1903 - 1993

Gafa care putea costa 20.000 lei

Pr. D-tru Radu, mă trata ca pe de-al familiei,
Cu o încredere desăvârșită, cu cheia locuinței.
Mii-o încredința, cu rugămintă să fac curat,
Prin relația cu el mă simțeam foarte important.

Mi se părea că e cam dezordonat, împrăștiat,
Făcui curat, o serie de hârtii la coș le-am dat,
Printre hârtiile aruncate a fost una de valoare,
A doua zi m-a chemat la el cu o dură întrebare:

„-Unde este hârtia, care era aici, sub ciornă?,
Norocul meu a fost că în coș hârtiile erau încă,
Găsii hârtia și-mi zisei: „Costele, pe unde ești?
De ce nu te gândești că ai putea s-o pățești?”

„- Apoi, mă berbecule, era să mă nenorocești,
Documentul ăsta costă cât nici nu gândești,
Peste 20 de mii de lei! Tu știi ce puteam păți?
Pierdeam aprobarea de editare a unei cărți.

Slujire la Biserica „Sf. Vasile” din București

Eram crâsnic la capelă, dar doream mai mult,
Și, fiind binecuvântat, am mers să consult.
Pe unchiul, Dumitru Vâlcu, că-n București era,
Preot la Biserica „Sfântul Vasile”, și mă adora.

Și, așa, Părintele Vâlcu m-a angajat cantor,
La capela „Sfânta Ecaterina”, era mare ajutor.
Deveni adevăratul meu părinte duhovnicesc,
Dar pentru căsătorie avea gândul călugăresc.

„Mai ales în timpul studenției, nu prea e bine:
Vor veni copiii, neînțelegerile soției cu tine,
Ea nu va fi de acord cu visurile tale creștinești.
Deci, nu te însura-n timpul vieții studențești!”

Cine iubește pe Domnul, acela își aduce aminte întotdeauna
de El, iar aducerea-aminte de Dumnezeu naște rugăciunea.

Biserica Sf. Vasile

M-am bucurat că nu a avut, deloc, dreptate,
Însă tare mult l-am iubit, cu un respect aparte.
Începusem să mă simt împlinit bine material,
Soarta-mi zâmbea și iubirea aleasă era pe val.

Dascălul și ucenicul

Cu toate astea originile le am
La locul lor, cu întregul neam,
Pe unele am încercat să le uit,
Pe altele nicicând nu le evit.

Cu multă recunoștință păstrez
Buzăul și, cu dragoste îi urez,
Seminarului o trăire în veci,
Sub ocrotirea Sfintei Cruci!

Iar Facultatea de Teologie,
Templu de credință să rămâie!

Unii părinți profesori și unii colegi de seminar,
M-au urmărit și la Facultate, cam cum apar,
Arhimandritul Nițoiu și la București m-a văzut
Și, să-i dactilografieze unele articole mi-a cerut.

Bilet la concert pentru sora Paulina

Prin 1972, deja devenisem și eu un „cineva”,
Pentru că eram crâșnic la Institut și-mi oferea
Un bilet la Concertul de Crăciun, care se ținea
În Aula Institutului și-o luai și pe sora Paulina.

Corul Institutului avea 70 de voci bărbătești,
Dirijat de Nicolae Lungu, cu voci dumnezeiești.
La Concert au participat înalte fețe bisericesti,
Patriarhul, ierarhi din Sf. Sinod, și alți celești.

Paulina se minuna și cu smerenie se întreba
Ce caută ea, o țărăncuță, la concertul acela.
Îmi spunea că e binecuvântată de Dumnezeu,
Și, la fel de uimit, eram binecuvântat și eu.

Consider că biletul oferit Paulinei, îl merita,
Era ca recompensă minoră pentru sora mea,
Că de-a lungul anilor ea mi-a dăruit mai mult,
Jertfindu-și traiul, pentru al frăției legământ.

O vacanță de Paști la Capela „Sfânta Ecaterina”

În 1973, în vacanța de Paști, singur la capelă,
Alături de părinții spirituali, era o nouă escală,
Sfintele Sărbători Pascale, în credință curată,
Cu Patimile, Învierea și Săptămâna Luminată.

Au mai rămas la cămin doar unii colegi străini,
Bezabh, un coleg din Etiopia, vedea la români
Că sfinții de pe pereți sunt albi, și nu înțelegea,
Sfinții erau negri și, pe albi, demoni îi numea.

Prof. Spiritual secund a slujit la toate slujbele,
Iar Spiritualul prim, la Înviere își oferi orele.
Dimineața, părintele Ștefan Alexe ne-a invitat
Pe mine și pe prof. Dumitru Radu la un „sfat”.

Să ciocnim câte un ou roșu și să servim ceva
Din meniul zilei de Paști, apoi veni cu altceva,
Cu trei păhărele-degețele, whisky ne-a cinstit,
„Să ciocnim toți trei, că tare ne-am oboist!”

Nici nu-mi vine a crede că eu, între acei titani,
Eram considerat că fac mai mult de doi bani!

Greva studenților, armata obligatorie din 1973

Anul III de facultate, eram extern și angajat,
Bucureștean, după soția cu care m-am luat.
Ca student, când mergeam într-o zi la cursuri,
Și intrând la Institut, văzui zarvă și discursuri.

A sunat clopoțelul dar studenții au continuat,
N-au vrut să intre în clase, în grevă au stat,
Asta din cauza măsurilor stricte ce le-a luat
Cancelaria Institutului, Spiritualul le-a aplicat.

Mărturisesc că m-am simțit foarte timorat.
Grevă în regimul comunist, de neimaginat!
Îmi era rușine de Spiritual, îmi venea să plec,
Dar ce ziceau colegii? „Costel este berbec!”

Colac peste pupăză, armata deveni obligatorie,
Pentru studenții teologi, s-aducă țării glorie,
Și asta, înainte de a-și da diploma de licență,
Sistemul a impus ce a știut de la fără frecvență.

Nu am plecat în clasă ci am pornit spre casă,
Și, a doua zi întorcându-mă, intrai în clasă.
Am aflat că doleanțele făcute erau aprobate,
Amenințările comenduri rămas-au fără fapte.

"Răul nu există ontologic. În Dumnezeu nu există rău. Răul este răstălmăcirea libertății cu care Ziditorul a înzestrat pe oameni și pe îngerii, creaturile Lui cu conștiință liberă. Răul începe cu orgoliul lui satan și cu neascultarea omului."

Valeriu Gafencu 1921 - 1952

Cantor, coordonator liturgic, si ghid la "Biserica Kretzulescu" (1973-1976)

1973-1975, am lucrat la Kretzulescu, cantor
Fiind pr. prof. Dumitru Radu, ca propunător,
Cu sprijinul părintelui Vasile Runcanu, ca aliat,
Și cu alte sprijiniri, acel post dorit l-am ocupat.

În anii 1975-1976, tot acolo am fost numit
Ca ghid al bisericii, dorit și, mult am muncit!
Aveam o ascensiune uimitoare, nici n-o visam,
Iar bugetul mi-era pe măsură, cât nu speram.

În anii 1975-1976, fui numit și ghidul bisericii,
Lăsasem capela studentească Sf. Ecaterina,
La care ocupasem post de crâșnic și am urcat
O treaptă mai sus cu salariu întreg, motivant.

În acei ani să cunosc, am fost binecuvântat,
Un bătrânel, cantor titular, el s-a pensionat,
Și, mai lucra, dar nu prea mai putea și dorea
Să mă instruiască, poate că locu-i voi prelua.

Ghid, și candidat pentru diaconat la Biserica „Kretzulescu”

Crescând la „Kretzulescu” în plan profesional,
Primesc o întrebare ce mă privea personal:
„Domnul Alecse, nu ai vrea să devii diacon?”.
Părintele Cernăianu, mă ademenea în amvon.

Așa-mi visam drumul când eram seminarist,
Iată, de-acum, pare că drumul mi-e optimist.
Pr. paroh, adaugă: „Asta e voia lui Dumnezeu,
Ca să iei cartea canonică a Episcopiei Buzău.

Și vei fi primit în Arhiepiscopia Bucureștiului,
Iar eu îți voi obține binecuvântarea postului,
De la Patriarhul României, cu înființarea lui”,
Am trecut pe la cancelaria episcopiei Buzăului,

Episcopul vicar întrebă: „E cererea dumentală?,
Sub semnătură dorești această transferare?”
„Da, Prea Sfinția Voastră”, i-am răspuns eu.
Și, două ceasuri a vorbit cu duhovnicul meu.

Am așteptat afară, cu emoții mari, verdictul,
Nu știu cum a pus vorba Pr. Lică, duhovnicul,
Știu că PS Veniamin, vicarul, a fost convins,
Și, la ieșirea din cancelarie, Pr. Lică mi-a zis:

Visul meu la diaconie, pe când eram seminarist, se părea că, acum era "pe drum" de a se împlini

„Sărută mâna Prea Sfințitului,
Mulțumește-i!” și atunci știui
Că mi-a dat cartea canonică,
Și, sărutai mâna-i „magică”

Ne-am întors la București și,
În o săptămână verbul „a fi”
S-a conjugat la acel „eu sunt”,
Transferul m-a bucurat mult.

La o săptămână eram „actor”,
În Arhiepiscopia Bucureștilor,
Ca fiu spiritual, îmi intrai în rol
Și, deveneam al Domnului sol.

Azi când croiesc aste cuvinte,
E plecat la cer, bunul părinte
Lică, acel duhovnic al meu,
Și Pr. dr. Cernăianu, un corifeu.

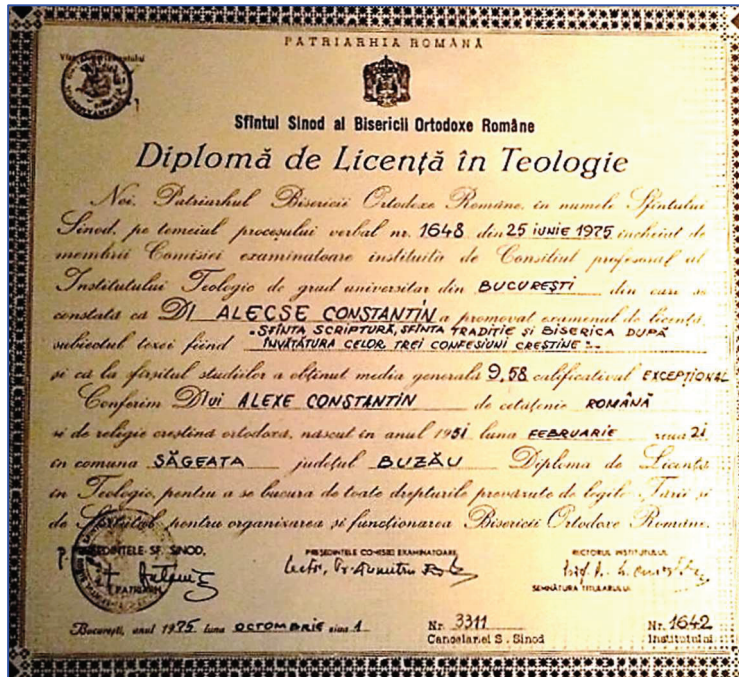
Te rog Doamne să-i ții mereu,
În slava cerească a raiului Tău!

Teza de Licență

Spunea Pr. Dumitru Vâlcu, bunul unchi al meu,
Că, după studii să mă însor, să nu dau de greu,
M-am căsătorit, așa a fost voia lui Dumnezeu.
Mulțumesc Tată, am dat aromă sufletului meu!

Așa că la sfârșitul anului II, m-am căsătorit,
Și, culmea că, la cununie, unchiul meu a slujit.
Și, foarte bine pe calea căsătoriei am pornit,
Curând, primul vlăstar al familiei s-a născut.

Mi-am continuat studiile și am fost încurajat,
De Soție și pruncul Cristian, cu zâmbet curat.
Pe 25 iunie 1975, mi-am dat Teza de Licență,
Și ca Misionar, m-am dedicat întru credință.

Din fericire, la plecarea mea în Anglia, am luat cu mine și originalul Diplomei de Licență în Teologie, pe care o păstrez ca pe un scump odor

Întrucât fotografia Tezei de Licență, a trebuit mult micșorată pentru a intra în pagină, scrisul a devenit prea puțin lizibil, drept care redau mai jos conținutul scriptic al ei:
„PATRIARHIA ROMÂNĂ. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. DIPLOMĂ DE LICENȚĂ ÎN TEOLOGIE. Noi, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în numele Sfântului Sinod, pe temeul Procesului-Verbal nr. 1648, din 25 iunie 1975, încheiat de membrii Comisiei examinatoare, instituită de Consiliul profesoral al Institutului Teologic de Grad Universitar din București, din care

se constată că DI ALECSE CONSTANTIN a promovat examenul de licență, subiectul tezei fiind „Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție și Biserica, după învățatur celor trei confesiuni creștine” și, că la sfârșitul studiilor a obținut media generală 9.58, calificativul Excepțional, Conferim Dlui Alexe Constantin (numele de familie, scris greșit, nn), de cetățenie română și de religie creștin ortodoxă, născut în anul 1951, luna Februarie, ziua 21, în comuna Săgeata, județul Buzău, Diploma de Licență în Teologie, pentru a se bucura de toate drepturile prevăzute de legile țării și de Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române.(semnătura și ștampila Patriarhiei) PS Sa +Antonie/ Președintele Sfântului Sinod/Patriarh; Lector Pr. Prof. Dumitru Radu, Președintele Comisiei Examinatoare; Pr. Prof. dr. Mircea Chialda, Rectorul Institutului. București, anul 1975, luna Octombrie, ziua 1, Cancelaria Sf. Sinod, Nr. 3311; Numărul Institutului #1642.”

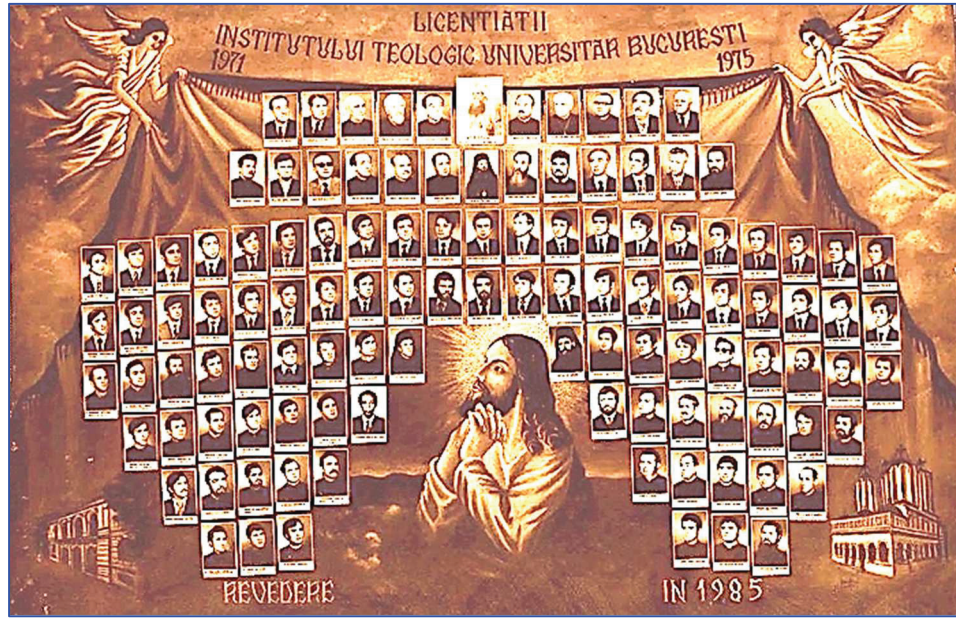
Nu a fost ușor, dar mi-a plăcut și am obținut
Media 9,58, calificativul Excepțional, am știut,
Asta înseamnă mult pentr-un biet fiu de țăran,
Venit din ținuturi aride ale unui biet sat orfan.

Am datorii morale pentru cei care m-au educat
Și, mi-au creat drumul frumos ce l-am visat:
Părinte prof. Dumitru Radu, cu recunoștință,
Mii mulțumiri, de sprijinul dat cu competență!

Profesorilor mei, aleasă stimă și recunoștință,
Pentru formarea mea, cu multă bunăvoință!
Soției Elena și fiului Cristian, toată dragostea,
Mi-au creat cadrul de a mă putea desfășura.

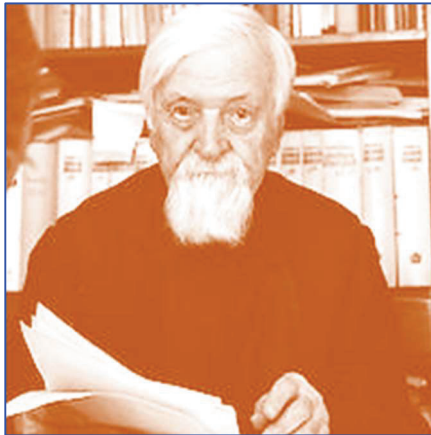
Părinților mei și sorei Paulina le mulțumesc ,
De sprijinul necondiționat, semn că mă iubesc.
Iubiți părinți și soră dragă, pân-am să mor
Mi-e tare dor de voi, îmi va fi mereu tare dor!

Pe toți cei amintiți aici, îi voi pomeni mereu,
Și-i voi păstra în rugăciunile-mi la Dumnezeu!
Pe voi colegii mei, veșnic vă port în amintire,
Vă mulțumesc, mi-ați fost fereastră de iubire!

Tabloul absolvenților Facultății (1975)

La doctorat și, planurile de plecare în străinătate (1976)

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae,
mentorul meu

La doctorat, fost-am miluit,
Ca ucenic profesorului erudit
Pr. prof.dr. Dumitru Stăniloae,
Doctor de minte mi-a fost mie.

Era academician de renume,
Și, bine, avea să mă îndrume,
Am descoperit sfântu-i nume,
Și-l port cu mândrie în lume.

Printre acei colegi de doctorat,
Și Daniel Ciobotea m-a onorat,
Azi e Patriarhul BO Române,
Sărut dreapta Sfințite Stăpâne!

1976, mi-a rămas anul frumoaselor amintiri,
Mi-a fost sfânt odor cu cele mai plăcute trăiri,
Poziția de doctoranzi ne pregătea de înălțare,
Și mersul în Anglia îmi oferea o șansă mare.

Cine sunt eu?

Cine sunt eu? Menirea? Viața mea și-atât?
 Îmi caut nemurirea și-al Domnului Duh Sfânt!
 Emoții mari de vis, spre cea mai 'naltă poartă,
 Cu țel de nedescris cum azi nu se mai poartă!

Urcam la nesfârșit pe scări, ca într-un teatru,
 Urcam, urcam la infinit, prea răstignit în cadru.
 În jur vedeam legende cu sfinții mei profesori,
 Cu încărcatele agende, cam laice, uneori.

S-a întâmplat odată, pe-o bancă într-un tren,
 Discuție titrată, cultura, ca antren.
 Profesor doctor Balca și un titrat istoric,
 Se cam plimbau cu „barca” cu un aplomb retoric!

Mult uimit de-a lui Balca mare deșteptăciune,
 Domnul își scoase șapca cu-adâncă plecăciune.
 „- Ce rang aveți părinte în marele Canon?
 Căci mă uimiți prea sfinte!”, „- Abia-s arhidiacon.”

Privind cruciș spre ...„nimeni”, Zăgrean, gesticula
 Și-l trimitea-n origini, pe cel ce-l persifla.
 S-a întâmplat atare, în grabă, pe-un peron,
 C- o muierușcă, care, îl cam lua-n „balon”.

Patriarhul vru mult să își ia doctoratul,
Dar Liviu Stan, prin cult, nu le avea cu datul.
Și-o mare tevatură, cu fast, patriarhală,
Dădu spre-învățătură o pildă persiflară.

Mergând la o-ntrunire, fu pană de tramvai,
De-avu întârziere și,... s-a scuzat, dar, vai!
„- Vă rugăm a pricepe, vroiam a amâna,
Căci nu puteam începe fără Liviu Satana!”

Grăit-a Fericitul, Patriarhul cel mare,
Înceindu-și cuvântul cu semn a îndurare.
„-Stăpâne, eu, Satana, mergeam cu pașii grei,
Rugându-mă întruna pentru mai marii mei!”

Ce mentori de valoare, avut-am ca student,
Cu modestie mare și suflu competent!
Am cunoscut, atuncea, pe marii corifei,
Religiei, pecetea, de..., să te închini la ei!

Din prima zi de școală a fost organizare,
Pentru clasă și sală și bună comportare.
Ținuta și prezența pe ziua următoare,
Se simțea influența de trupe militare.

A doua zi la cursuri lucrarea fu divină,
În gât aveam arsuri, „vorbeam” prin pantomimă,
Se auzea-n surdină, imn sfânt, chiriarhal
Și, așteptam să vină Magul patriarhal!

Apăru Prea Sfinția, marele Plămădeală,
Și-ntreagă asistența, sări, ca într-o sfială,
Cu mantia-i de sfânt și cu-nălțimea sa,
Apoi,... plutit de vânt, prorectorul Chialda.

A fost oficierea deschiderii festive,
De mă-mbăta plăcerea printre visări derive.
Aula se umplu, curat dumnezeiască,
De Nicolae Lungu cu vocea lui cerească.

Ne-am strâns în corpore, în ziua cea de-a treia,
 Pentru-îndrumări majore și, tot ce-om mai vedea.
 Spiritualul spuse ce-avea de instruit
 Iar eu, cu timorare, eram atent, smerit.

Deodată, o-ntrebare căzută din neant:
 „- Cine-a avut onoare de crâsnic practicant?
 La voi la seminare câți ani ați adunat?”
 Și-ntr-o tăcere mare mâna am ridicat.

„- Vino-n cancelarie!” De teamă fui cuprins.
 „Măi, făcui o eroare, prostie, m-am învins!”
 Cu tact și-ademenire, întrebări cu mult rost,
 Iată, aflu de știre că voi primi un post.

Ce-i lumea, se învârte! Doamne, cum e acum,
 Mă umpli de virtute! Mii rugăciuni îți spun!
 Ce de slujbe, relații și, niște bani frumoși!
 Voi face mari prestații, părinții... bucuroși!

Închei și astă parte, anii de studenție,
 Să pun mâna pe carte și pe toci! Să
 Închei astă etapă, student, cu a mea stea,
 Cu întrebare dreaptă „Cine-s eu?, îs viața mea?”

PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAE

DATA NAȘTERII: 16 NOIEMBRIE 1903

LOCUL NAȘTERII: VLĂDENI- BRĂȘOV

OCUPAȚIA: PROFESOR, IARIST, TEOLOG,
 SCRITOR, MONAH, PREOT, DUHOVNIC ROMÂN,

ZIUA DE COMEMORARE: 5 OCTOMBRIE

DATA ADORMIRE: 5 OCTOMBRIE 1993

**"Numai în dependență și provocat de Logosul suprem, spiritul
 uman este de la început și continuă să fie subiect cugetător,
 cuvântător și făptuitor, în dialog cu Logosul divin și în rolul de
 subiect al lucrurilor."
 Părintele Dumitru Staniloae**

D.- ÎNTEMEIEREA FAMILIEI

a. Întâlnirea de la Capela „Sfânta Ecaterina”

În vacanța de Paști a lui 1973 am fost miluit,
Alături de profesorii dragi, la strană am slujit,
La capela Institutului Teologic, 2 săptămâni,
Și m-am simțit un „cineva”, printre rabunni.

Cam vag îmi amintesc, cum s-au desfășurat,
Într-un fel de transă sentimentală am intrat,
Doar că pr. prof. Dumitru Radu, era la miruit
Și mie mi-a cerut să împart flori spre sfârșit.

Florile se aflau pe baldachin și luam câte una,
Și, mai la sfârșit am putut a vedea minunea,
S-a prezentat pentru o floare o domnișoară,
Era cu mama ei, simțeam inima că-mi zboară.

Păcat c-a venit la sfârșit și aveam puține flori.
Și, era un trifoi cu 2 foi, pălit, și eram în fiori.
Fata era dezamăgită și mia cerut o altă floare,
Eu i-am zis: „Astă floare e norocul tău mare!

Te rog să-mi dai numărul dumitale de telefon
Superiorul meu îți va răspunde cu bon-ton,
Vedeam ca plăcută obrăznicuța, pentru mine,
Și, pe deasupra, mai purta și o fustă cam mini.

Duhovnicii ne ziceau, cum să fie preotesele,
Să poarte ținute demne, să-și lepede excesele.
Câtă ironie a sorții, mă adresez mamei sale,
După ce i-am oferit și ei o posmăgită floare:

Distinsă doamnă, fiica dumneavoastră e tristă,
I-am dat trifoi cu 2 foi, o floarea cam pălită,
Aș dori numărul Dv de telefon, să-i cer iertare,
Să nu aibă pe viață dezamăgirea asta mare!

Măsuța Sfântului Baldachin de la Biserica Sfânta Ecaterina

Am rămas stupefiat de rapiditatea fetișcanei,
Mi-a dat un bilețel! Ce magic sclipeau ochii ei!
Îmi amintesc cu plăcere de această „șotie”
Că, de peste 40 de ani, îmi este iubită soție.

b. Mama soacră și ghicitul în cafea

Pe la Sfânta Ecaterina și alte fete au încercat
Să se facă preotese, dar nu am fost interesat.
Valurile tinereții au mult soare și neprevăzut.
După Înviere, rămăsei „singur și necunoscut”.

În acele vremi nu visai în capitală să locuiești,
Dacă nu reușeai să obții buletin de București.
Aveam pe sora Paulina, căsătorită în Ferentari,
Și, mie, numai căsătoria îmi dădea șanse mari.

Așa singur, cum eram, am dat de acel bilețel,
Era de la frumoasa din București, și găsii în el
Un număr de telefon și, mi s-a aprins un far,
Și, dacă voi suna, poate voi primi al iubirii dar.

Mita "Mituța" Tănase
Viitoarea soacră

Că, poate îmi mai clătesc ochii,
Cu frumusețea frumoasei rochii
Și, stăm la o cafea „simpatică”.
Îmi fac curaj, dar sun cu frică.

Mi-a răspuns ea, „Dulcineea”,
Și, deschid întrebător cu cheia:
-Vrei să ne vedem, să lămuresc
De florile ce vrui să-ți dăruiesc?

Și, doar la trifoi nu se gândea,
Nici mie de trifoi nu-mi ardea.
Îi spun că voi veni pe strada sa,
Pe str. Popa Savu, unde locuia.

Cam la 3 ore, îi voi fi acasă,
Și-i zic de gândul ce mă apasă

Voind să-mi spăl obrazul, dar și cu alte motive,
Cu un buchet de trandafiri, mersei la întâlnire,
Sosind acasă, mi-a spus să-l dau mamei sale,
Așa e tradiția, gazdei să-i oferi flori și osanale.

Din povața ei simțeam că-mi era protectoare,
Și, înmânai acel buchet de flori mamei sale.
Cu asta, cred că mamei ei la suflet i-am intrat,
Mama adoptivă a Elenei cu drag m-a adoptat.

Elena era fiica biologică a lui C-tin Tănase,
A nu se confunda cu actorul de arte frumoase,
Având 11 copii, a dat-o pe Elena spre înfiere,
Sorei lui Mituța, să-i fie ca o frumoasă avere.

În casa aceea se aflau câteva apartamente
Și o mansardă care era sortită la aranjamente,
Așa Mituța Tănase a obținut-o pentru Elena,
S-o poată folosi în viitor, când se va mărita.

„Femeia este inima familiei.” – Maica Tereza

Era un pod mare de puteai „învârti autobuzul”,
Asupra lui, a obținut Mituța consimțământul.
Îmi ziceam: „Da Costele, dacă te căsătorești,
Vei primi mult râvnitul buletin de București!”

Foarte respectuos îi spun Mituței trecutul meu,
C-am trecut prin lume, cum a dat Dumnezeu.
Mituța, curioasă de felul ei a ascultat atentă,
Poate vedea viața-mi, că are bună amprentă.

I-a cerut fiicei să ne pregătească trei cafele,
Să ne așezăm la frumos taifas, alături de ele.
În timpul pregătirii acelor cafele mi-a povestit,
Despre viața Lenuței și, mă vedeam căsătorit.

După savurarea cafelei eram atent la ce urma,
M-am minunat că Mituța știa citirea în cafea,
M-a amețit cu spusele ei despre liniile crestate,
Și că și-ar dori ca fata ei să-mi zică „bărbate”.

Mi-a relatat că tatăl fiicei sale era preot și poet,
Ar fi bine dacă valențele au același „bucet”,
Se pare că eram pe aceeași lungime de undă,
Despre mine și-a format o impresie „rotundă”.

Și eu m-am declarat expert la cititul în cafea,
În cafea mi se arăta că-s magician la așa ceva,
Dar, în realitate, priveam ca mâța-n calendar,
Improvizam, din informațiile Mituței, cu har.

Am fabulat că preoția mea nu va fi-n România,
Că ani lungi și fericiți cu sănătate vom avea.
Minciuni, dar și premoniții, de Domnul știute?
Curioase prevestiri, dar toate au fost împlinite.

În zi de Sfintele Paști ne-am jurat căsătorie,
Urmând că peste 3-4 luni mergem la primărie
La cununia civilă, iar pe 15 iulie, a religioasă,
Exact după 1 an fiul Cristian avea să se nască.

c. Anunțarea părinților și plănuirea nunții.

Cu ceva zile înaintea cunoașterii viitoarei soții,
Am anunțat părinți că de Paști la slujbă voi fi,
În alt mesaj, le-am transmis: „Mă căsătoresc,
Voi veni și, să-mi dați binecuvântarea voiesc!”

Pe 14 iulie 1973, am oficiat căsătoria civilă,
Iar pe 15 iulie 1973, cea religioasă la capelă.
Oare ce or fi gândit părinții la o așa veste,
Aș dori să știe că-mi este o frumoasă poveste.

Oare ce vor discuta între ei părinții la așa veste?

Încercam să-mi imaginez ce vor spune ai mei,
La o așa veste. Mămica: „Ce-i cu Costel, măi,
Doar n-a înnebunit, de însurătoare îi este lui?
Și cu școala, ce face, o lasă la mila Domnului?”

Oare teama și încrederea se băteau între ele?
În ei se zbăteau duhurile bune cu cele rele?
Tătica, cu înțelepciune, spune: -Apăi, fă Anică,
Cum a vrea Cel de Sus, Costel are vreo logică.

Am trecut noi peste hopuri cu mult mai înalte,
Și dacă vrea Domnul, ce putem face, încalte?,
Poate așa vrea Dumnezeu să-i ghideze calea,
Costel este isteț și sunt sigur că știe ce vrea.

Deci, fii fericită! Să primim copiii cu dragoste,
Cu iubire mare și brațele deschise, părintește.
Doar nu dorim să ne agităm când va fi preot,
Au, nu vrei să-i găsim mireasă, ca unui netot!”

Fratele soției, Petrică Tănase, era preot și poet,
Și avea un suflet de frate al Elenei, bun, atent,
Simțeam că voi avea cumnat naș, cât și preot,
Doamne fă să ne fie viața un echilibru perfect!

„Nu există comoară mai prețioasă pentru un bărbat, decât
o femeie care-i împărtășește soarta.” – Euripide

Eu, și părinții mei când eram la seminar

Timpul își urmează calea sa,
Unchiul D-tru Vâlcu zise așa:
„Apăi, nepoate, dacă inima ta,
Vrea, să nu te opui cu ceva!”

Așa, era cu 50 de ani în urmă,
Și iată, iubirea-mi avu noimă.
Unchiului meu îi mulțumesc,
Mi-a fost stâlp dumnezeiesc.

Părinte D-tru Vâlcu, mi-e dor,
Să-ți aud glasul bun, îmbietor,
Și pentru ajutorul financiar,
Cât și pentru sprijinul moral!

Cu soția Elena, cu fratele ei mai mare, Petrică,
Și cu soția lui, Elena (să-i fie odihna veșnică!)
Am fixat datele nunții în 1973, pe 14-15 iulie.
Îți mulțumesc, Doamne, de nuntă și soție!

Am ales ca nași pe preotul Petrică cu soția sa,
Și, eram mândru cu locația și cu familia mea.
Patru preoți mari au slujit, a noastră cununie,
Și sărutai întâia oară pe frumoasa mea soție.

Mai păstrez și voi păstra pe peliculă și-n suflet,
Acel ceremonial celestial, eu cu soția în duet.
Lumea care a venit, a adus zumzet și zâmbet,
Parcă pluteam spre Elena, îngerul meu cochet.

A urmat masa la restaurat, în cadru efectiv,
Verighete, voal, flori de nuntă, valsau festiv,
Acesta este decorul când iubirea îngenunche,
Ca într-o rugăciune, pentru sufletele pereche.

Și, bomboana de pe tort fu Lambru Fărămiță,
Cânta de inimă albastră, muzică bună, de viță,
Cânta cu acordeonul, gura lui mă „maltrata”,
Și privindu-mi dragostea, sufletu-mi se dilata.

Locul oficierei cununiei religioase a fost stabilit la Biserica „Kretzulescu”, din Centrul Bucureștiului (lângă Sala Palatului). Preoții conslujitori au fost: părintele Grigore Cernăianu, parohul locului, părintele Lică Runcanu, asistent, părintele prof. Dumitru Radu – spiritualul II, părintele prof. Stefan Alecse – Spiritualul I și părintele prof. dr. Dumitru Popescu, prorectorul Institutului Teologic.

București - România - Cununia civilă
(14 iulie 1973)

București - Cununia religioasă (15
iulie, 1973)

d. Primul nostru copil, „prințisorul” familiei

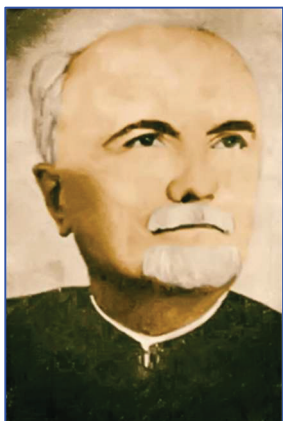
Ne-am iubit, ne-am „legat”, Domnul ne-a dat,
Peste exact un an, al iubirii noastre rezultat,
Un înger cum ne-am visat, cu numele Cristian.
Gânguritul lui minunat, îl iubeam fără liman.

Când soția era internată cu-așa naștere visată,
Eu eram un cățeluș, pe la geam și pe la poartă,
Eram tare curios să știu dacă-i băiat sau fată.
De-i băiat o să mă-mbăt, Doamne mă iartă!

În sfârșit am primit vestea: „E băiaat, băiaat!”
Rugăciuni și cântări, Domnului i-am înălțat.
Cărucior i-am cumpărat, și-ntr-o plimbare,
Căruțul s-a răsturnat și avui sperietură mare.

Cu un fler speriat, soția zise: „Voi ca Esculap,
Să nu constate că fiul nostru e căzut în cap!”
Nu a căzut în cap, dovadă că departe a ajuns,
Ca unul dintre marii finanțatori la Beverly Hills.

e. Cu soția la familia pr. prof. dr. Ioan Gh. Coman

Am avut onoare să cunosc un mare OM,
O somitate din Dâmbroca cu chip bonom,
Se întâmpla prin 1973, eu eram student,
La sfârșit de anul III, pe un trend perfect.

Rector era pr. prof. dr. Mircea Chialda,
Și el o somitate, cu limba ebraică le avea,
Îl întâlnii pe holul institutului și mi-a zis:
Alecse, prof. dr. Ion Gh. Coman, te caută.

Vrea să-i faci o vizită, ia nr. lui de telefon!
L-am sunat și mi-a spus: -vino „comon”!

Mă uit la chipul părintelui rector pr. prof. dr. docent, academician
I. Gh. Coman, și văd un Sfânt. Credeți-mă, așa a fost. Venerație! maestre

Fostul rector locuia la bloc într-un apartament,
Cu Catedrala „Sfântul Spiridon” era adiacent.
L-am sunat și, împreună cu soția, l-am vizitat.
Ne-a uimit, cu ospitalitatea caldă, de neuitat!

La întâlnirea cu domnia sa, mă însoțeau fiori,
Și i-am oferit respectul, cu un buchet de flori,
M-a uimit modestia și am fost invitați la cină,
Cina și ce a mai urmat au creat o seară divină.

Coana preteasă a fost cu un farmec matern,
De-atâta euforie, nu mai știam unde suntem.
Oare cât timp a trecut, 2-3 ore, sau mai mult?
Discuțiile! Pe unde au intrat, unde au trecut?

„În orice mod imaginabil, familia este legătura noastră cu
trecutul și podul către viitorul nostru.” – Alex Haley

Parcă ceva, ceva, din ce a spus Cucernicia Sa,
Am înțeles că aflase de mine, și că mult dorea,
Să știe ceva despre evoluția mea de student,
Și că nu dorea să fac satul de răs, era atent.

Dacă-l dezamăgeam nu ar fi dorit să mă vadă,
Și mi-a destăinuit dorința lui, fără de bravadă:
„Dâmbrocenii, oriunde prin lume se vor afla.
Vor fi chemați a cinsti numele de Dâmbroca!”

f. Dedicatie Pr. prof. dr. docent Ioan Gh. Coman

Slăvit ca mare nume, iubit de al său neam,
Patrologic renume - Părintele Coman!
Mereu în sfere-nalte, nicicând nu a uitat
De datinile sfinte, de oamenii din sat.

Și, consătenii, toți, cu fală și mândrie,
Transmit spre strănepoți a sa mărinimie!
Dă Doamne ca urmașii acestui mare cler,
Să îi urmeze pașii credinței către Cer!
Dâmbroca se mândrește în lume c-un Titan,
Ecumenicul Părinte Dr. Ioan Gh. Coman!
(de Mircea Iordache).

g. Cumpărarea primei locuințe în București – 1975

A venit și timpul să ne gândim la un cuibușor,
Știam că, să-l cumpărăm nu ne va fi chiar ușor
Și, ni se cerea să chibzuim la ceva bun și ieftin,
Că, nu ne permitea al bugetului nostru destin.

Unchiul nostru pr. Dumitru Vâlcu, ne-a ajutat,
Făcându-ne o legătură cu un salariat de stat,
Și, individul, fiind cam escroc, cu toată șpaga,
Ne-a tot amânat și șpaga, continuu se aduna.

N-am suportat și cu vorbe grele l-am speriat,
Și de teamă pe lista de așteptare ne-a așezat.

În bloc cu 10 etaje, aparte, 3 camere, la parter
Și, timpul de construcție, îmi părea un mister.
Și, totuși s-a produs minunea și, eram fericit.
Îmi era foarte important apartamentul primit!

El constituia o garanție că nu părăsesc țara,
Când în străinătate să mă deplasez voi zbura.
Eram fericit că aveam cam tot ce-mi trebuia:
Relații, locuință, loc de muncă bun și familia.

Nu-mi încăpeam în pene, de-atâta împlinire,
Norocul m-a urmărit, și, mă însoțea cu iubire.
Îți mulțumesc Stăpâne, m-ai luminat pe cale,
Ocrotindu-mi viața cu binecuvântările Tale!

h. Întru mulți ani și multă fericire!
Familiei Părintelui Protopop Constantin Alecse,
(dedicație de ing. Mircea Iordache, la aniversarea a 43 de ani
de la căsătorie, 15 iulie 2016)

A fost o zi cum nu a fost vreodată,
A fost ca o împărtășanie sublimă,
C-un june în credința lui curată,
Împărtășind ursita lui divină.

Atunci a îmbiat-o, ca-ntr-o doară,
Cu un trifoi, cam pal, cu doua foi,
Ea a crezut că floarea o s-o doară,
Ca palidă și nefiind de soi,

Dar tânărul prelat nu s-a lăsat,
S-a fâstâcit, dar plin de pantomimă,
Cu-al său trifoi de sentiment curat,
A lămurit intenția cea bună.

Cu un vibrando-n sânu-i de fecioară,
Juna l-a invitat la ea acasă,
Și ochii-i străluceau a primăvară,
Simțindu-se, prin farmec, preteasă.

Timid, cătând la marea lui speranță,
Bunul prelat, rugă pe Dumnezeu
Să-i lumineze, ca o performanță,
Iubirea, spre direcția mereu.

A fost o seară - vis de fericire,
Novicea soacră cu-ntrebări venea,
Să ii citească-n stare și-n menire,
Cătând și prin cititul în cafea.

După o lămurire ca la carte,
Prelatul june îndrăzni să ceară,
Cu legământ ursit, fără de moarte,
Mâna iubită, de candidă fecioară.

Și, s-au unit de drept pentru vecie
În Casa Domnului, încoronați,
Jurându-și o credință - temelie,
De nași și de părinți înconjurați.

Ziua aceea-i mult îndepărtată,
Trecură chiar și nunta de rubin,
De multe bune - rele fu urmată,
Dar s-au păstrat în cuplu cald și bun.

I-au strâns uniți mereu loialitatea,
Au mulțumit, smeriți, lui Dumnezeu,
Că și-au păstrat credința, castitatea,
Cu crucea înaintea, la bine și la greu.

Sădit-au pe pământ umbre frumoase,
Patru vlăstare și trei mugurași,
Iradiind chiar și-n priviri duioase
Mare fericire pentru ai lor urmași.

Ce merită în zi aniversară,
Când e aproape nunta de safir,
Când nori de bătrâneți încep s-apară
Si junghiul bătrâneții devine musafir?

Să-nceapă o nouă treaptă de iubire,
Pentru ce-au fost și până la neant,
Nunta de aur vină cu a ei menire,
Vină cu bine nunta de diamant!

Știu, versul ăsta nu este de ajuns
Să ilustreze și să cuprindă bine,
Tot ce se cade și tot ce ar fi de spus
Despre această căsnicie – rugăciune!

Doamne privește această căsătorie,
Această cruce sfântă de iubire,
Și ține-o Doamne, trainică să fie,
Întru mulți ani și multă fericire!

„Pleci de acasă pentru a-ți căuta norocul și, când îl găsești,
te întorci acasă pentru a-l împărtăși cu familia ta.” – Anita Baker

„Am descoperit că cea mai bună cale de a le da sfaturi
copiilor tăi este să afli ce își doresc și să-i sfătuiesti cum să-și
împlinească dorințele.” – S. Truman

IV.III.- SLUJIRILE MELE A.- SLUJIREA ÎN ANGLIA

Amintirile mele despre Anglia

În anii trăirilor și slujirilor ca preot la Londra,
Perioada 1976-1980, mi-am găsit libertatea,
De a sluji Domnului, fără restricții comuniste.
O, Doamne, m-ai binecuvântat, pe cinste!

Erau anii unor mari tulburări revendicative,
Cu revolte anarhiste, măsuri dure represive,
În aceste împrejurări, am intrat în acel decor,
Cu visul meu, de a deveni în preoție doctor.

Încă nu mă prinsese mrejele culturii engleze,
La biserica „Sf. Gheorghe” eram pe „metereze”
Am aflat, totuși, de marile valori ale Angliei,
Valori ale muzicii, științei, artei și ale filosofiei.

Privind emigrația română din Marea Britanie,
Mulți dintre români, în Londra au găsit locație.
Iaca am sosit și eu, pentru ședere pasageră,
Dar pe parcurs, devenii legat de „atmosferă”

Preot și Reprezentant al Patriarhiei Române în Anglia

Succesul la examen a adus bursa de studii,
Și devenirea mea ca preot paroh al bisericii,
La biserica Sf. Gheorghe, o biserică ortodoxă,
Care, de biserica anglicană-i legată și condusă.

La biserica Sf. Gheorghe 4 ani am funcționat.
În anii 1977-1978, mă pregăteam de doctorat,
Buna îndrumare a canonicului Allchin aveam,
El avea 2 funcții importante în clerul anglican.

Am devenit reprezentantul Patriarhiei Române
Pe lângă dr. Donald Coggan, un mare nume,
Arhiepiscop de Canterbury, blând și atrăgător,
Și, purta pe piept crucea de Iconom Stavrofor.

Consiliul parohial

Politică sau coabitare? Întâlnire cu Arhiepiscopul de Canterbury

27 ian. 1977, în vizita sa pastorală din Anglia,
Chiriarhul Lucian Florea, din Paris se pornea,
Și, la Palatul Lambert, cu PS Sa mă deplasam
La întâlnirea cu arhiereul +dr. Donald Coggan.

Urma să fiu acreditat ca reprezentant al BOR,
Pe lângă Biserica Anglicană, ca „ambasador”
Deveneam succesor al preotului Lucian Gafton
Cred că eram pierdut în spațiu într-un amvon.

Ca tânăr preot de numai 26 de ani, cam uimit,
Eram în Commonwealth, al pământului buric,
Erau peste 450 de ierarhi, în loja episcopilor,
Dintre ei, 25 erau membri ai Camerei Lorzilor.

La întâlnirea cu IPS Sa +dr. Coggan, fui docilul,
Așa cum e protocolul când întâlnești Patriarhul,
Rețin pe Episcopul Londrei, +dr. Gerald Ellison,
Și cel de Southwark, +dr. Mervyn Stockwood.

Ierarhii mei i-au explicat IPS Sa +dr. Coggan,
Schimbările de la biserica la care eu preluam
Și au înmânat scrisoarea Patriarhului României
Că sunt cel acreditat pentru preluarea parohiei.

IPS Sa +dr. Coggan, m-a îmbrățișat, cu drag,
Și se adresă PS Sa +dr. Mervyn Stockwood așa:
-Mervyn, de acum Constantin îți va fi discipol!
Am rămas uimit. La noi apelativul este altfel.

Pentru Arhiepiscop este Înalt Prea Sfinția Voastră,
Iar pentru preot este Prea Cucernicia Voastră.
Înțelegeam că m-a luat la pertu, +dr. Coggan,
Și pe Patriarhul României l-ar apela, Justinian.

Preotul Constantin Alecse, capelan onorific al Episcopului Mervyn Stockwood

Cred că pentru PS Sa +dr. Mervyn am devenit,
Copilul de suflet, pe care poate că și l-a dorit.
Mai jos arăt relația specială cu Ierarhul acesta,
Menționând marea iubire cu care mă înconjură.

Anul 1977, Episcopul +dr. Mervyn Stockwood
Mă numi capelan onorific, ca apreciat de sinod.
La Dioceza de Southwark. La slujbe ecumenice
Am predicat Ortodoxia prin bisericile anglicane.

Episcopul Mervyn (cu Cristian în brațe), și părintele Constantin și dna psă Elena Alecse, în grădina Palatului Episcopal

Episcopul dr Mervyn Stockwood, binefăcătorul meu

Dintre toți binefăcătorii mei, pe acest pământ,
Prelatul Mervyn Stockwood, cu trăire de sfânt,
Mi-a fost ca tată și idol, sfaturi bune mi-a dat,
M-a încurajat, m-a ridicat, cât nici n-am visat.

„Credința îndepărtează vălul de pe ochii creștinului, astfel
că el poate vedea păcatul în goliciunea lui, înainte ca Satan să-l
deghizeze cu haine atrăgătoare.” (de William Gurnall)

Mi-a oferit demnitatea de capelan onorific al Diocezei de Southwark, prin decret Eparhial

Textul decretului Episcopal:

DIN DATA DE 15 noiembrie 1977. Dioceza Londrei de Sud. Preotul Constantin Alecse. Numirea în funcția de CAPELAN ONORIFIC ... Să știe toată lumea că Noi Mervyn prin Voință Divină, episcopul Londrei de Sud, numim prin prezenta (numai pe perioada dorinței noastre) pe preotul CONSTANTIN ALECSE, a fi unul dintre capelanii noștri onorifici, cu toate privilegiile și drepturile imunitare, pertinente acestei funcții ce o deține. Drept pentru care am semnat prezenta numire, semnată cu mâna noastră și prin aplicarea Sigiliului episcopal pe acest document. DATATĂ astăzi, ziua a cincisprezecea, a lunii noiembrie, în anul de grație al Domnului una mie nouă sute șaptezeci și șapte și, al optsprezecelea an al consacrării noastre. SS / + MervynSouthwark & SS / sigiliu.

Aveam să realizez foarte curând beneficiile imediate ale acestei numiri:

Curând urma să aflu beneficiile acestei numiri:
Acces nelimitat la Sanctitatea Sa, la consfătuiri,
Locuință gratuită, mobilată, un an de folosință,
Apoi, m-a sprijinit pentru închiriere de locuință.

Și la activități interactive Ortodoxe-Anglicane,
Am fost invitat la slujbe și la întâlniri pastorale,
În cadrul diocezei, oferindu-mi-se posibilități
De a „ști” Biserica și, să-i fac prieteni pe toți.

Am avut și întâlniri cu personalități anglicane,
Din Biserică și din Parlament, cam anglomane,
Luam masa cu Episcopul Mervyn, la cantină,
La Parlament, unde lorzii aveau sală „stăpânită”.

Aveam transport gratuit cu mașina episcopală,
Și aranjamente cu biserica Ortodoxo-Anglicană,
Pentru ținerea de predici și de slujbe ortodoxe,
Eram fericit și dedicat, să am prestații „alese”.

Ajutor pentru România, după cutremur din 1977.

Ne amintim cu toții de cutremurul din România,
Din 4 martie 1977, acel cataclism ne cutremura
Și, noi, românii din diaspora, cu toată puterea,
Am colectat fonduri și ajutoare să ajutăm țara.

Aveam așa o stare, de rău, sufletul cutremurat,
Gândind la cei de-acasă, la tot ce-au suportat.
Comunitatea noastră din Anglia a sărit în ajutor
Printre mobilizatorii campaniei eram promotor.

2. Prima întâlnire cu enoriașii bisericii din Londra

În plin sezon de vară al anului 1976, am aflat
Din inițierea de la București, când am plecat
Și de la părintele paroh Lucian Gafton, că ar fi
În Anglia, români, cam 1000-1500 de familii.

Multe familii sunt combinații româno-britanice,
De dinaintea lui 1939, și a luptelor dramatice,
Când petrolul a devenit moneda cea mai tare,
Dar, multe alte motive mi-au adus auto-exilare.

Iată-mă și în prima mea duminică de slujire,
În calitate de cantor, viitor diacon, după sosire.
La slujbă veneau 30-40 de enoriași credincioși,
Adunați pentru serviciul divin, ca buni ortodocși.

O doamnă, Nina Pavy, cochetă și foarte nostimă,
Era dirijoarea corului, la completarea omofonă,
Adică la cântarea cu toții cei prezenți la slujbă,
Implicarea enoriașilor era, un vis divin, profundă

Ospitalitatea românească, la ea acasă

La slujba menționată mai sus, părintele Lucian
A slujit ajutat de Vasily James, brav ipodiacon,
Un finlandez, un devotat și un ortodox convins,
Fusese protestant, dar ortodoxismul l-a cuprins.

La finele slujbei, după predica, părintele Lucian
Mă prezintă drept cantor cât și viitorul diacon.
Eram al doctorandului Nicolae Mihăiță, înlocuitor,
Și, Arhiepiscopul Târgoviștei. Moment înălțător!

La ora de cafea am fost întâmpinat cu dragoste,
M-a uimit sprijinul, cu româneasca ospitalitate.
Cu „sfoară în țară” că aveam nevoie de cazare,
Și s-au căutat soluții pentru locuință și mâncare.

Se avea-n vedere că familia-mi curând va veni.
Familia Elenei Cook, a fost prima care îmi oferi,
Găzduire pentru 2 luni de zile, gratuit-garantată,
Era o familie tânără, frumoasă și bine aranjată.

Primii o cameră bine dotată, cu intrare separată.
Venirea soției și fiului Cristian era fain așteptată,
Păcat că lunile de găzduire trecu ca o uimire.
După 1-2 săptămâni ne căutam o altă găzduire.

Hirotonirea întru diacon a teologului Constantin Alecse

Locul de cantor și de dirijor
La al bisercii Sf. Gheorghe cor,
Pentru 5 ani îmi revenea mie,
Urma hirotonirea în diaconie,

Și cu ocazia vizitei la Londra,
PS Sa Episcop Lucian Florea,
În 27.11.1976, într-un canon,
M-a supus hirotoniei în diacon.

Au participat oaspeți: dr. Mervyn Stockwood, Membru-n Parlamentul Britanic, Lord- Episcop, Dr. Harold, Episcop Vicar de Fulham și Gibraltar Canonicul dr. M.M.Hamond Moore, ca demnitar.

Atunci și unirea cu Transilvania s-a comemorat. Și, în cadrul programului cultural, corul a cântat Sub bagheta dnei Nina Pavy, și a conferențiat Doamna Angela Botha-Csontos, foarte elegant.

Ceva îmi suna în urechi, îmi mai răsună și azi,
Ecou până-n adâncul sufletului. Cu ochii umezi,
Mulțumeam lui Dumnezeu, că în timp așa scurt,
M-a binecuvântat canonic, la un așa eveniment.

Hirotonirea într-un preot și concertul de colinde

25 noiembrie 1976 – ca preot
M-a hirotonit un mare prelat,
Dr. Lucian Florea Făgărașanul,
Totul era un vis fenomenal.

Eram de-acum viitorul paroh,
Mă va mândri postura și, ah,
Soția, dragă, mă va îmbrățișa,
Și viața mult ni se va schimba.

PS Sa +Episcopul Lucian Florea Făgărașanul,
A prezidat ceremonialul, asistat de soborul,
De preoți din dioceze grecești, sârbe, rusești,
Cu binecuvântarea unor înalte fețe bisericesti.

Ziua aceea de 25 decembrie 1976, a fost mare,
Trei evenimente importante, care, mai de care:
Nașterea Domnului Iisus Hristos (Crăciunul),
Vizita PS Sa Episcopul Lucian Făgărașeanul,

Și să nu uităm ungerea ca preot paroh a mea,
Slujitor la Biserica Sfântul Gheorghe din Anglia.
Îmi ziceam cu dragostea care mă caracteriza:
Costele, dă și la tătica și la mămica, bucuria ta.

Parintelui Constantine
 Alecu
 Cu prilejul înălțării: întru
 noaptea la Londra
 + Antonie Pătrăș
 vicar Patriarhat
 + Lucian Popășoiu

HOTĂRÂREA DEFINITIVĂ

Condamnarea definitivă, prețul necoabitării cu prof. dr. Constantin Michael-Titus

Cu toate eforturile și sacrificiile făcute de mine,
 De a sluji biserica din Londra, totul să fie bine,
 Să reprezint Patriarhia Română în Regatul Unit,
 La cel mai înalt nivel, dihonoria roșie mi-a venit.

Nu coabitam cu pârâtul prof. dr. academician
 C-tin Michael-Titus și cu 2 ciraci într-un ciolan,
 Agreeți de înalta poartă, pentru atentă sfătuire,
 Cam din martie 1977, cu o „clară” împăciuire.

Voiau supunerea mea în activitatea redacției,
 Cu publicațiile parohiale, conform „democrației”,
 Că și în biserica română din Anglia se impunea
 Legea dictaturii, „sarcino-fatale” de la Moscova.

Și, au forțat încheierea misiei sacerdotale a mea
 Și, dreptul de reprezentare ecleziastică în Anglia.
 În toamna anului 1978, soția plecă-n România,
 Într-o vacanță de 3 săptămâni, și cei 2 fii cu ea.

Soția, Elena a fost atenționată de la Patriarhie:
 Dacă soțul dumneavoastră publică „anti-patrie”,
 În revista parohiei, o să suporte consecințe!”
 Acela era al 2-lea „bec roșu”, care mi se aprinse.

Vestea asta „roșie” mi-a dat-o soția, la Londra,
 Când a revenit. Atunci am priceput că balanța
 Atârna că acasă, și pentru familia nu-i România,
 Ci, prin exilul în vest, acasă, va deveni diaspora.

Decizia finală – „acasă”, pentru mine va deveni diaspora, sau calea exilului

PC Lucian Gafton

La vreo 3 ani, de după sosire
 În Anglia, unde făcui slujire,
 M-am decis să-mi iau vacanță,
 În vara anului 1979, fără soată.

Situația era foarte încetșosată,
 Semne clare iarăș mi se arată,
 Mi se cocea retragerea-n țară
 Chiar din acea vacanță de vară,

Și, episodul „Gafton” se repeta,
 Că partidul stat cunoștea rețeta.

Semnălele unei posibile rețineri la București,
 Îmi erau clare, și soției am început a-i povesti
 Că familia va rămâne la Londra, în timp ce eu,
 Să-mi văd familia și, ce o să vrea Dumnezeu.

Am anticipat, astfel că-mi va fi ultima vizită,
 În țara mea, care devenise a lui „Papură Vodă”,
 Iar la întoarcerea la Londra dacă voi putea,
 Voi face demersuri pentru a mă exila-n Anglia.

În eventualitatea reținerii mele la București,
 I-am dat soției o parolă, pentru unele vești,
 Ce urmau a fi transmise D-nei Victoria Page,
 Confidenta familiei, apoi urmau a fi trimise,

Lord-Episcopului anglican Mervyn Stockwood.
Ajuns la București fusei așteptat cu „protocol”
De un sol patriarhal, care-mi ceru pașaportul,
Precizând că la plecare mi se va înapoia actul,

Oare, cum se simte o pasăre închisă-n colivie!
Cred că ceva asemănător mi se-ntâmpla mie.
Oare nu voi mai putea zbura la copii și soție?
Acele 2 săptămâni mi-au fost calvar și mânie.

În loc de vacanță, bătui drumul la cancelarie,
Și la PS Sa dr. Antonie Ploieșteanul, cu bejanie,
Și am făcut ore întregi, am stat la acea ierarhie
A Cultelor și vedeam cum demnitarii se bâlbâie.

Pe față se purtau cu respect, indirect nu prea,
Mă dojeneau și, mă admonestau că de rău era,
Că pot fi reținut în țară, dacă voi continua așa,
Că activitatea editorială, altfel sinodul o vrea.

Că Doina lui Eminescu, ce-am publicat-o eu,
Într-o revistă parohială, le stă în gât mereu,
Sau poate că erau înfricoșați de fratele sovietic.
Întâlnirea cu Patriarhul Justin, mi-a fost declic.

„-Nu cred că vrei să repetăm cazul L. Gafton!”!
Mi-a zis Patriarhul Justin cu cel mai rece ton.
Atunci mi-a căzut fisa cu ceea ce se-ntâmplase,
Când părintele Gafton, din Anglia „se retrase”!

„Ceva timp și știm dacă mai mergi la Londra”,
Zise patriarhul, neinformat unde familia-mi era.
Experiența urâtă cu reținerea părintelui Gafton,
În ningău 1976, au gafat se cerea zis „pardon”.

Soția i-a comunicat doamnei Victoria Page,
Așa află Episcopul Mervyn, care apelă la lege.
Ambasadei române i-a trimis prin canal oficial
Că a reține un capelan britanic aduce scandal.

Mesajul a fost scurt, precis, direct, la subiect.
Rezultatul, a fost acela pe care mi l-am dorit.

Epopoea reîntoarcerii:

Aflai de reîntoarcerea în Anglia, nerăbdător,
Numai cu 24 de ore înainte, îmi venea să zbor,
Credeam că pașaportul nu-l voi mai vedea
Și, m-am tot rugat la Dumnezeu să nu fie așa.

La știrea plecării înapoi în Anglia, am exultat,
Fierbea-n mine bucuria, nu m-am manifestat.
Înainte de plecare i-am mărturisit tăticului meu,
Că nu voi mai veni-n România, în statul ateu.

Bieții părinți, oare ce-o fi fost în sufletul lor?
Poate tata-i spunea mamei, Anică am să mor
Și n-am să-mi mai văd băiatul, voi muri de dor!
La gândurile astea dureroase și azi, mă înfior.

Grijulie, mămica mi-a pregătit ceva ca zestre,
Plapumă, 2 perne și câteva carpete de perete.
În ziua plecării i-am sărutat cu lacrimi ascunse,
Apoi, fratele cumnatului, la aeroport mă duse.

Și, m-am dus, dar ochii părinților, îndurerați,
Plini de dragoste, nicicând nu-mi vor fi uitați.
Mi-am jurat că apelez la foruri, și avocați isteți,
Să-i aduc lângă mine, pentru ușoare bătrâneți.

"Numai în dependență și provocat de Logosul suprem,
spiritul uman este de la început și continuă să fie subiect
cugetător, cuvântător și făptuitor, în dialog cu Logosul divin și în
rolul de subiect al lucrurilor."

Părintele Dumitru Stăniloae 1903 - 1993

„Indiferent unde trăim, "casa părintească" rămâne
leagănu în care ne așternem locul de veci.” Margareta Pâslaru

DEDICAȚII, DE ING. MIRCEA IORDACHE**ZBORUL DE VIS**

Doream să fiu un doctorand de suflete și vis,
Și, să văd un titlu mare „imtrare-n paradis”,
De-aceea trūdii din greu ca, bursă să câștig,
Un zbor peste trecutul meu, succes să instig.

Am prospectat în depărtare, multe am aflat,
Ce este un apus de soare cu sensul inversat.
Cu voci străine de-adevăr, urâtul, anticristul,
Mi-a cercetat cu „fir a păr” trecutul și ursitul,

Cerul m-a urcat mai sus, de ciumă m-a ferit,
Că Fiul Domnului, Iisus, m-a vrut mai fericit.
Doamne mare-i mila Ta, m-ai prefăcut subit,
Te voi sluji cât pot, că știu cât m-ai iubit!

Zburam prin norii grei, căutând în depărtări
Curcubeu, sus pe cer, speranțe, acceptări.
Ce timid eram, precum zâna când se mărită,
Îmi tremurau mâinile de o frică prea mărită.

Pe-aripile visului zburam, să-mi fac viitor,
Familia-mi divinizam cu dragoste și dor.
Pe cerul Londrei am văzut, minunea se ivea,
Mă aștepta nou început, cu tine, viața mea!

Ce limpede îmi apărea și strălucea Tamisa,
Cât de frumos șerpuia și, nu părutu-mi-s-a!
Ce turlle sfinte se iveau, de sfinte catedrale,
Parcă toate mă priveau și îmi ieșeau în cale!

Călcat-am pe tărâm englez ca umilul proton
M-a primit, ca un botez, părintele Gafton.
Am tot privit spre diasporă, cu ochii dilatați
Și, simții că mă adoră toți bunii mei confrăți.

S-au strâns în juru-mi, să-mi dea asigurare
Că mă sprijină, mereu, cu hrană și cazare.
Suflet mare, familia Lenți Cook, mi-a oferit
Două luni de adoptare, bine m-a nimerit!

La slujbă, la „Sfântul Gheorghe” în strană,
Eram cu vocea pierdută, privind la o icoană,
Era Maica Prea Curată și cu Fiul său Iisus!
Aveam cu mine soția și, o iubeam nespus.

În icoana din suflet îmi apărea și Cristian.
Dragul tatii, fiu isteț, te iubesc fără liman!
Două luni de așteptat, păreau o veșnicie,
Așteptând cu nerăbdare familia să îmi vie.

A sosit și ziua sfântă cu dragii așteptați,
Întâmpinarea e sfântă. Picioarelor, zburăți!
Ca pe balsamul de dor i-am privit și admirat,
C-o lacrimă și un fior și cu glasul transpirat!

Ca o gazdă primitoare, strânsei cât se poate
Produse alimentare, feluri, feluri de bucate.
Aveam în brațe soția, dar m-a cam certat:
„- Cum de ai sugar, de două luni ai plecat?!”

Eu mă dădui mahăr, ca un bărbat adevărat,
Și-i arătai zahăr, „sugar” englezesc, curat!
De-ale tinereții valuri, cu temeri de catifea,
Și aveam idealuri, precum eu și viața mea.

La „Sfântul Gheorghe”, clima, se cam anima,
Cu mâinile la spate, Gafton, se cam afuma.
Iar fiul meu, Cristian, isteț, precum se știe,
Imita a „superman”, cu o pipă din hârtie!

Și, pusei a măsura. Hristoase în ce mă bagi?
Engleza mă tortura, ca și Victoria Page!
Da-mi fu bună lecția și am pritocit-o bine,
Doamna, mă șfichiuia, să n-o fac de rușine.

Mi-am întâlnit profesorul, Canonicul Alchin,
Ce mi-a creat procesorul, de trudă și suspin
Și, ca doctor elevat, bine m-a structurat,
Cu ce aveam de-afla la teza de doctorat!

Da-n lume sunt puse, nu știi ce-ți este dat,
Toate au taine ascunse, ca al meu doctorat.
Cu schimbările făcute și, spuse, bunăoară,
„Scurt pe doi”, îmi impuse, revenire-n țară.

Nu știu, îmi păruse, c-aveam o aripă frântă,
Dar cu puteri „nespuse”, i-am luat la trântă.
-Nu vă înțeleg cerința, și paharul de pelin,
Vă respect dorința, nu înseamnă că și vin!

Îmi făcusem speranțe, Doamne, nu mă pica!
Și mi-a dat circumstanțe, plecai în America.
Și, pornit pe fugă, mă rugam la steaua mea,
Să îmi zică: „Cine-s eu?”, „Sunt viața mea?”

"Răul nu există ontologic. În Dumnezeu nu există rău. Răul este răstălmăcirea libertății cu care Ziditorul a înzestrat pe oameni și pe îngerii, creaturile Lui cu conștiință liberă. Răul începe cu orgoliul lui satan și cu neascultarea omului." Valeriu Gafencu 1921 – 1952

"Persoana umană are conștiința, când e credincioasă, că până și faptele sale rele se îndreaptă în ultimă analiză spre Dumnezeu " Părintele Dumitru Stăniloae 1903 - 1993

METROPOLA VRĂJITĂ

Multe-am văzut în viață și, multe voi vedea,
Domnul a pus sfatul bun, în tine, viața mea.
În Anglia, cam la cinci luni de la aterizare,
Mi s-au aprins luminile de slavă și înălțare.

PS Sa Lucian Florea mă unse drept diacon
Și, sufletul îmi înflorea de slavă și canon.
Un cler înalt m-a 'nconjurat cu aure divine,
Viața mea, te-ai înălțat cu flacăra din mine!

Și tot atunci se mai serba Unirea, România,
De parcă totul se lega cu stima și mândria.
În 28 al lui Brumar, din anul șapteșisase,
A fost o zi, fără hotar, de închinări frumoase!

Dar în legi s-au strecurat nuanțe de suspine,
Mi s-a întâmplat așa, să nu înțeleg ce-i bine.
Să pară steagul roșu c-a devenit albastru,
Iar mintea-mi vrea rostul de a sluji sihastru.

Părintele Gafton, prea sfântul meu duhovnic,
M-a crezut că-s bufon al statului netrebnic?
Și, cu ochi-n soare, nu pot să îmi răspund
La semne de-ntrebare din suflet și din gând!

De ce mă duse-n eroare Înaltul Plămădeală,
Doar eram tânăr, visător, și plin de sfială?
Înțelesei mai târziu că-n comunism sta scrisă
Legea cuvântului pustiu de cruce interzisă.

Lumină vrură să pună pe noua mea postură,
Cu ipocrita lor cunună de mare încurcătură?
cu deruta diasporei și-a neamurilor toate,
Cu „cinstea” ocării cu anticriste rapoarte?

Viața mea, ai inspirat dreptatea și credința
Iar, Domnul ți-a-ncununat curajul și ființa!
În 25 al lui Undrea, din anul șaptesșase,
Mă găti Înaltul Florea cu o Rasă de mătase.

Al BOR reprezentant, pe lângă +dr. Coggan,
Am fost numit, îmbrățișat, uimit fără liman.
Și m-a luat copil de suflet doctorul Mervyn,
Și îl port mereu în cuget cu harul său divin.

Am primit drept mare credit un titlu onorific
De Capelan bine merit, țara să-mi glorific.
Și, câte beneficii mari primit-am drept onor,
Prea sfinte Mervyn, îmi apari, sfântul decor!

N-am uitat de țara mea, acel șaptesșapte,
Cutremurul toca vise, în pragul de noapte.
Am apelat la sprijin creștin, fără de hotare,
Să scot românii din chin, cu multe ajutoare.

Și că, „Altarul/The Altar” a devenit tribună,
Cu al Domnului har și cu sfânta Lui lumină,
„Orizonturi românești”, „Istoria străbună”,
Răspândeam și veștile cu dragoste română,

Că viața îmi fu dată doar cu bune, rele, cost,
Să ofer iubiri-n dar, tot ce sunt și am fost.
Toate astea-s legate de Londra cea vestită,
Un centru cultural bogat, Metropola vrăjită.

APUSUL SOARELUI LA LONDRA

Frumos a fost să fie, eram tânăr și iubit,
 Aveam copii, aveam soție și orizont erudit!
 Cu gust de înălțare și de relații mai 'nalte,
 Nu bănuiam urmărire, interdicții și rapoarte.

Pus la încercare, la presiuni psiho-„notorii”,
 Interzicând întrebarea c-au sosit inchișitorii!
 Era ca o ciupercă, nori negri pe cerul Londrei
 Și-am zis: „-Adio neică, urmează anii grei!”

Ca o întâmplare, fu dragonul venit de sus,
 Pângărea-n editare chiar și credința-n Iisus.
 Doina de Eminescu, vrui a o ști lumea bună,
 Dar primii „blam” , rapoarte, tunete, furtună.

„Prea Fericitul”, mă sfătui cum să mă supun,
 Era sfârșitul și, multe am vrut să îi spun!
 Vrut-au stăpânire pe libertatea de a trăi
 Prea Fericitul, m-amenință : „-Te vei căi!”

Gândeam, că „destinul e de la Dumnezeu,
 Iar întâmplarea e ca fum în drumul meu!”.
 Prins de dorul de părinți, la piept să îi strâng,
 În concediul de vară, vrui dorul să-mi alung.

Spusei: „-Nevastă, îți las consemn la Londra,
În situație nefastă, să anunți Ambasada!”
Săgeți încrucișate s-au abătut asupra mea,
Îmi loveau libertatea, tot ce puteam avea!

„Oameni „mari”, Patriarhie, las cu jurământ,
Cât de greu va fi, nu mai calc acest pământ!”
Folosii consemnul și, titlul meu de capelan,
Și am primit „OK”, pentru zbor peste ocean.

Greu să spun părinților, că voi pleca de tot,
Tăticului bun, măicuței dragi, că nu mai pot.
Amare clipe, cu lacrimi grele strânse-n piept
Părinții ziseră: „Mergi pe drumul tău drept!”

„Mergi mamă-n lume, ia la maica țoale noi,
Să vă fie bine vouă și, n-aveți grijă de noi!”
Grea-i despărțirea de ce mi-e drag pe lume,
De părinți, de țară, că-mi dară viață, nume.

Tot ce-a urmat, mi-am zis „Nu voi răbda!”
N-aveam cale de întors, America voi aborda.
Cheșculescu m-a uimit, cât și PS Sa Trifa,
Le mulțumesc pentru zborul.. spre America!

Sub cerul curat ajuns, eram „abra-cadabra”
Observam cum s-ascunde soarele la Londra!

„Dumnezeu l-a creat așadar pe om, luând o parte din
pământul de curând plăsmuit, căruia i-a dat o parte din Sine,
suflarea Sa, Duhul cel nedespărțit de Sine.” Sfântul Grigorie
Teologul 329 - 390

"Oamenii depărtați de Dumnezeu sunt cei mai nefericiți din
lume și în viața aceasta și în cea viitoare, cea veșnică." Sfântul
Paisie Aghioritul 1924 - 1994

"Să-L iubim pe Hristos numai pentru El. Niciodată pentru
noi. Să ne așeze unde voiește. Să ne dea orice voiește. Să nu-L
iubim pentru darurile Lui." Sfântul Porfirie Kafsokalivitul 1906 –
1991

B.- SLUJIREA ÎN MINNESOTA

Prin New York, în Minnesota

Duminică, 9 martie 1980, ca o ultimă slujbă
Am ținut Liturghie în Londra, fără vreo hibă,
Și, m-asista pr. Alexandru Moraru (Găină),
Apoi, Consiliul Parohial, ținut ședință „divină”,

La ședință mi-am prezentat un „rămas bun”,
De la Biserica Sf. Gheorghe, și pot să spun,
Că cei 4 ani de slujire, m-au format ca atare,
Londra cu dr. Mervyn, le simt nemuritoare.

Intrai în America prin contract de angajare
Cu parohia „St. Mary”, din St Paul MN, care,
Reuși să-mi obțină o viză pentru reședință,
Și luai drumul Americii cu a mea credință.

Ajuns la New York, la terminalul La Guardia.
M-a întâmpinat părintele Gâldău, care radia
A mare personalitate, un expert al exilului,
Aveam să îi înțeleg mai târziu valoarea lui.

Era arhicunoscut pe Continentul American,
De românii emigrați în America, ca un titan.
Taximetristul îl știa ca părinte foarte bun,
Și, i-a zis: „Părinte vă mai predau un român.

Garantat este de-al nostru, asta pot spune.”
Nu știi că taximetristul mă filase anume.
Am plecat de la New York, în aceeași seară,
Și, după 2 ore de zbor, eram la elicopter afară,

La ridicarea bagajelor, vreo 12 credincioși,
Au apărut ca din senin și erau tare bucuroși,
Acei credincioși de la Biserica „Sfânta Maria”
Care, urma s-o slujesc vreo doi ani și ceva.

Eram impresionat de amabilitatea creștinilor,
Care ne-au așteptat la aeroport, curtenitor,
Înghesuindu-se să ridice ale noastre bagaje,
Și să ne conducă la limuzinele lor luxoase.

Apoi ne-au transportat până-la Casa Parohială
A Bisericii „Sf. Maria”, c-o ținută fenomenală,
Pe la 1,00 , d-na Dorothy Capeti, președintă
A Reuniunii Doamnelor, la frigider ne invită

Și-i prezintă soției, Elena, ce este tixit în el,
Cu alimente multe și proaspete, fel de fel.
Ne vor ajunge timp de cca două săptămâni.
Mulțumim Doamne, pentru așa oameni buni!

Consilierul parohial, domnul Paul Munteanu,
Cu colaboratorii, ne-au arătat monumentu',
Biserica, din St. Pauli, îngrijit de Dan Funari,
Impecabil, „spick-and-span”, la americani

"Numai în dependență și provocat de Logosul suprem,
spiritul uman este de la început și continuă să fie subiect
cugetător, cuvântător și făptuitor, în dialog cu Logosul divin și în
rolul de subiect al lucrurilor." Părintele Dumitru Stăniloae

Istoricul Bisericii „Sfânta Maria”

Tradițiile și obiceiurile etnice și creștinismul,
Cât și muzica specifică, dansul, patriotismul,
Erau păstrate de locuitorii veniți din România,
Din zona Rice Street, din St. Paul, Minnesota.

Acești români aveau idealul să construiască
În această zonă, biserica lor, românească,
Ceea ce urma să fie Biserica „Sfânta Maria”,
Și-n 2013, de 100 de ani, avu aniversarea.

Piatra de temelie fu pusă în 1914, 14 iunie,
La 15 oct. 1914, a fost binecuvântarea ei,
De pr. Ioan Podea, din Youngstown, Ohio,
În timp, cu credință, 32 de preoți au slujit-o.

Am fost al 25-lea slujitor al acestei biserici,
Între 1980-1982, ca preot al numitei parohii,
O biserică, care era o trambulină de lansare,
Luând media slujirii de 3 ani în considerare.

Oamenii de vază ai comunității

Prin 1980, parohia avea numai 80 de suflete,
Adică vreo 28 de familii, cu susținere aparte.
Nici nu-mi pot închipui cum au putut angaja,
Un preot permanent, cât și toată cheltuiala!?

Am primit retribuție rezonabilă, suplimentată
Cu, cazarea la Casa Parohială, bine dotată,
Și, toate utilitățile fiind suportate de parohie,
Consumul auto și asigurarea pentru familie.

Primeam și 25% din toate slujbele săvârșite,
Exceptând duminicile de la Liturghiile Sfinte,
Când, erau donații ca apreciere pentru praxis.
Față de cea de la Londra aici era un paradis.

Consiliul Parohial

La slujbele duminicale prezența era cam 75%,
Dintre enoriașii membri, acceptabilă, măruță,
Corul era din 12-15 membri, cam după ureche
Dirijat de Dan Munteanu, un om fără pereche.

Vlădica +Valerian și instalarea oficială în oficiul de preot paroh

IPS Sa +Arhiepiscopul Valerian, în mai 1980,
Însoțit de d-l Stelian Stănicel, au venit atunci,
La Vatra Românească, cu slujbă arhierescă,
Să mă instaleze paroh, să mă duhovnicească.

Slujba a fost înălțătoare, cum fusese rânduit,
Iar, după Sfânta Împărtășanie, mi-a revenit,
Și cum convenii cu chiriarul, ținui o predică,
Cam timp de 10 minute, și așteptam „replică”.

Arhiepiscopul +Valerian

M-am cam auto-impresionat,
De modul în care am predicat,
Oare Vlădica ce-a observat?
Era impresionant înveșmântat.

Era minunat la ce-am asistat,
Un Disney-Land spiritual, înalt,
Sprijinit în toiagul arhieresc,
Cu un limbaj neaoș ardelenesc.

Niciodată nu am avut habar
De astfel de spectacol spiritual.
Crea imaginația aflării în Eden,
Așa era el, +Vlădica Valerian.

La finele slujbei i-a miruit pe toți credincioșii,
Participanți la Sf. Euharistie și, ce minunății,
Îi cunoștea pe toți după nume, când îi miruia,
Vorbea cu ei câteva clipe! Oare de unde-i lua?

Atunci am înțeles de ce fu cândva, în tinerețe
Cu ceva mai bine de patru decenii trecute,
Președinte al Asociației Studenților Creștini
Din România anilor patru zeci. Era rabbuni?

Amintiri privind activitățile mele în parohie

În slujirea mea sacerdotală de 2,5 ani, zic că,
Am avut o pastorație interesantă și benefică,
Cu realizări bune în plan sacerdotal și liturgic,
Și din punct de vedere socio-cultural, patetic.

În afara slujbelor, sălile parohiale se închiriau,
La tarife dinainte stabilite, și venituri aduceau,
Din multe activități civice, sociale și culturale:
Botezuri, banchete, petreceri de zile speciale.

Aproape că nu mai vorbeau românește, trist!
Deși se afixau români fără de crez comunist.
Aveam misia de a le trimite buletinul parohial
Absentilor cu motiv de la liturgicul duminical.

În ce privește educația religioasă a copiilor
Și tinerilor adolescenți, efectuarea cursurilor,
Funcționa, sâmbăta seara, o sfântă chemare,
A sufletelor surorilor Marinkov, ca educatoare.

Activități social-culturale

Festivalul Anual al Națiunilor, act central civic,
Era evenimentu-n care românii, arătau public,
Manifestarea românismului lor, prin folclor,
Afișându-și costumele populare și tradițiile lor.

Culmea, nu vorbeau românește, ci englezește,
Gruparea multiculturală îi privea prietenește,
Îi cunoștea, îi respecta și venea la activități,
Căci membrii comunității se implicau cu toți.

Declicul festivalului era dat de cele 2 formații,
De dansurile populare românești, de senzații.
Seniori și juniori, cu formația zisă „Izvorașul”,
Ce a fost inițiată de maestrul John Omoreanu,

Și de soție , fosta elevă Georgiana Marinkov.
Pentru devotament, stimă și recunoștință lor!

Reunirea familiei mele pe tărâm american

1980, a adus un moment pivotal în viața mea
Și a familiei mele din St. Paul, statul Minesota.
La invitația familiei mele, a sosit sora Paulina,
Cât și soțul ei Constantin Ciocan, din România.

Au venit în America, cu intenția de a rămâne,
Despre intenția asta în țară n-au putut spune
Cei doi copii, Adrian și Liliana, au fost aduși,
Abia prin 1985, în California, la greu expuși.

I-am ajutat să primească rezidența și servicii.
Au luat-o de jos, acceptând totul fără capricii,
Constantin la început a fost vânzător de ziare,
Apoi, lucrător la atelier auto de recondiționare.

Paulina, în fabrică de confecții și îmbrăcăminte,
La început, în California erau vechi „veșminte”,
Dar, Constantin trecu la ce învățase ca român,
Aer condiționat și central-heating, apoi, patron.

Emoția întâlnirii părinților

Alt moment crucial, în 1981, am fost vizitați
De Anica și Enache Alexe, ai mei dragi părinți.
După sosirea lor am avut intenția să-i oprim,
Doar era ușor atunci, refugiații primeau azil.

Cum, eu părăsisem țara printr-un azil politic,
Motivația era credibilă, deci motivul era logic
„Cu cerul și cu pământul” ne-am rugat de ei,
„Tăicuță, măicuță, rămâneți mereu cu noi!”

I-am simțit că sunt la o „răscruce de gânduri”
Și-am înțeles că nicidecum nu-i puteam lămuri.
Tătica spunea: „Anică, nu vom pleca din casa
În care am trăit, ne-am iubit, nu o vom lăsa!

Lăsăm la o parte toate necazurile, suportate,
Să considerăm că-s de la Dumnezeu toate,
Vorba e „ceea ce nu te omoară, te întărește”,
Și pentru noi a fost așa, Domnul ne iubește.”

Dâmbroca era glia lor pentru care au luptat,
Mormintele părinților, moșilor și strămoșilor,
Tare îi rugau: „Veniți acasă, cui ne lăsați!?”
V-ați supărat pe noi? De ce în lume plecați?

Dar, dorul de copiii lor a fost și mai puternic
Și, cam după 6 luni s-au gândit mai temeinic:
„Costele, băiatul nostru, am cam greșit noi,
Vin anii grei, bătrânețile, vrem să fim cu voi!”

„Există trei feluri de iubiri firești față de părinți: cea mai înaltă este de a-i ajuta, a doua de a nu-i supăra și ultima de a-i suporta.” - Proverb

De data asta reunificarea era mult mai grea.
Dacă solicitantul (eu), cetățean american era,
Abia atunci legea Statului American accepta,
Așa că, abia trei ani mai târziu putui rezolva.

Eu, devenisem cetățean american de drept
Și puteam aduce părinții cu al Americii accept,
Și, așa s-a făcut că au venit, la sora Paulina,
Și, trăirăm împreună, până s-a stins „lumina”

Doamne, Dumnezeule mare și atotputernic,
Primește-i pe părinții mei în raiul Tău exotic,
Și dă-le lor pacea veșnică, acolo printre sfinți,
Pomelnice și rugăciuni Ți-aduc pentru părinți!

"Credința în Hristos este esența vieții omului. Vă dați seama că, dacă pentru o clipă Dumnezeu nu ar fi în viața noastră, toate ar fi fără un scop, fără un rost." Doctor Ștefan Mindea

"Prin credință poți să întorci totul în favoarea ta. Răul vine numai din interior. Răul exterior nu poate să te afecteze decât dacă are corespondent din interior." Părintele Iustin Miron

"Credința este foarte importantă pentru beneficiul omului, în general. Omul lipsit de credință este un om pierdut."
Academician Leon Dănăilă

"Cel mai dificil și cel mai important: să ai credință. Căci dacă ai credință, totul se împlinește. Dar a crede cu sinceritate este teribil de dificil. Nimic nu este mai dificil. Să crezi cu pasiune, cu sinceritate, cu seninătate." Andrei Tarkovski 1932 - 1986

"Deși pare abstractă, credința e concretă. Deși pare imposibilă, credința e reală. Deși pare grea, credința e ușoară. Deși pare oarbă, credința e lumină. Deși are origini divine, credința se plinește prin oameni. Deși are o eshatologie transcendentă, credința se plinește pe pământ, în prezentul istoric." Ioan Ianolide 1919 - 1986

DEDICAȚII, DE ING. MIRCEA IORDACHE**M-A UIMIT PLOAIA DE SOARE**

De statul Minnesota nu știam lucruri multe,
Speram să-mi fie speranțele bine împlinite.
Mă aștepta Biserica, m-aștepta „Sfânta Maria”
Și-ncercam a-mi explica ce înseamnă bucuria.

Aflai, Minnesota, Steaua Nordului, înseamnă,
Doi la sută-i este cota din țara americană.
Vine cam pe jumătatea întinderii României
Și pe sfert din plinătatea mărimii demografiei.

Minnesota, ca almintere, e al 12-lea stat
Pe-a Americii cuprinderi, are orizont înalt.
Minneapolis, St. Paul, sunt orașe gemene,
Îi dau industriei ecoul și dau artele perene.

Iar în Greater Minnesota, cu preerii vestice,
Se dezvoltă mult recolta de aspecte rustice.
Cu lacuri, vreo zece mii, statul e recunoscut,
Turistule, de-ai să vii, ai destule de văzut!

Privită-i „apa cea mare” zisă Minnetonka
Iar „apa albă” apare cu numele Minneiska.
De Mni e lipit orașul, pe grecește „polis”
Așa s-a format urmașul numit Minneapolis

Mi-am amintit, când ajunsei la New York,
De tot ce m-am despărțit, capul nu-l întorc.
M-am trezit în transă, din zbor am coborât,
Gândind la așa șansă, să scap de vis urât.

Schimbai linia, din New York, la La Guardia,
Și, m-am înghesuit în taxi cu toată familia.
La aeroport un mentor, preot Florian Gâldău,
M-aștepta ca reper, prin grija lui Dumnezeu.

Ușurat de grija soției, care mult mă apăsase,
I-am spus soției că, am scăpat de angoase:
Mulțumim Domnului, c-am ajuns în Canaan,
În țara făgăduinței și am scăpat de „satan”!

- Domnule, e drept, zice un ecou din față,
Dar nu ați scăpat și de mâna care înhață,
Puteți fi interceptați, nu aveți integritatea,
Mâna lungă din Carpați privează securitatea!

Taximetristul vorbea, reflecta ca pentru sine
Și m-am speriat, că, era român ca mine,
Mă liniștii îndată , că liniștea-i din cuvânt
Avea aură curată, lipsită de vreun rău gând.

Iată și aeroportul, cel vizat, din La Guardia
De unde să îmi iau zborul cu copiii și soția.
Iată un frumos bărbat, cu păr sur, cârlionțat,
Părintele Gâldan, în fapt, e un prelat venerat.

După ce făcurăm plată, așa cum se merita,
Taximetristul, pe dată, pe părinte-l acosta:
„Sfinte părinte vă dau, să primiți acest prelat,
Vi-l predau, că-i „de-al nostru”, garantat!”

Apoi trei ceasuri am stat cu părintele Gâldău,
Atât cât a fost zborul dat de la Dumnezeu.
După îmbrățișări și cu căldura-i pastorală,
Duhovnicește, îmi prezintă o haină informală.

Cred că întâlnirea, cu-așa mentor de renume,
Mi-a dat stăpânire, să mă descurc în lume
Și, uimit am rămas, de prea vrednicul Gâldău,
O esență de român, peste tot și în mereu.

Slăvit, din suflet, e ca mentor de bunătate,
America o slujește cu înaltă identitate.
Cei ce-l prețuiesc, mulțumesc lui Dumnezeu.
Au învățat să trăiască prin părintele Gâldău!

Cu îmbrățișări, ne-am luat „La revedere!”
Și-am pornit spre alte zări cu multă încredere.
Primul lucru special, am fost impresionat
De luxul imperial în noapte iluminat.

Apoi cordialitatea stuardezilor frumoase,
Toată ospitalitatea, cu bucatele gustoase,
Nu mai văzusem așa. zâmbete mieroase.
Oare raiul găsisem? Miruiește-mă Hristoase!

Am zburat cam două ore, continuu și liniștit,
Liniștea mare m-a cuprins și-am ațipit.
Tresărirea mi-a fost plină de uimire și extaz,
Cu o plăcere divină, așteptam noul macaz.

Nava a aterizat pe la doisprezece-n noapte
Am trăit cu vise dulci, și foarte adevărate,
Vreo 12 credincioși ne-au primit entuziast
Și, acești mărinimoși, bagajele ne-au cărat.

Cu mașinile proprii ne-au dus, ne-au instalat,
Dar, ce-mi văd ochii, mă trezii la un „palat”.
Care de care mai ager, în pripă ne-au arătat
Ce este prin frigider și confortul minunat.

Bunule părinte, cât de mult m-ai luminat,
Cu dragoste fierbinte în toate ce mi-ai dat!
Mulțumesc Doamne, am spre Tine chemare
Și, coborând, aici, m-a uimit ploaia de soare

"Trupul și Sângele lui Iisus reprezintă Taina lăsată nouă de Însuși Hristos pentru sfințirea noastră. Cine n-ar dori să se împărtășească de o astfel de Sfințenie? Așa că nu te lenevi ca să te apropii de Sfântul Potir al vieți, al nemuririi, al iubirii și al Sfințeniei, dar apropie-te de el cu frică de Dumnezeu și cu credință." Sfântul Inokentie de Kamceatka 1797 – 1879.

"Credința îl duce pe om la frică. Ce frică? Frica de păcat! Omul se teme să nu-L supere pe Dumnezeu. Cel ce se teme se smerește. Și smeritul are pe Duhul Sfânt în el." Cuviosul Filothei Zervakos 1884 - 1980

C.- SLUJIREA ÎN LOS ANGELES, CALIFORNIA

Începuturile bisericii si câteva evenimente parohiale, în vremea Arhiepiscopului +Valerian

Biserica Ortodoxă Română "Sfânta Treime".
Din Los Angeles, California, are mare vechime
În Episcopia ROEA de la „Vatra”, care ține
De o Dioceză a Bisericii Ortodoxe Americane,

Omoforul IPS Sa dr. Nathaniel (Popp) este ca
Arhiepiscopul de Detroit al EOR din America.
În cei 80 de ani de existență ai acestei peceti
Au slujit Parohiei Sfânta Treime, 6 preoți.

Întemeierea Bisericii „Sfânta Treime” Los Angeles - 1939

În 25 iunie 1939, un grup de cca 25 de români,
Au ținut prima ședință, și au hotărât a porni
În casa lui Petru Gherman, parohie a-și realiza,
Condusă de Pr. Martin Ionescu și Nick Pandrea.

„Pentru omul care se roagă în sufletul lui, lumea întregă
este o biserică.” citat din Silvan de la Muntele Athos

Pr. Martin Ionescu

Pr. Grigore Coste

Pr. Protopop Victor
Bărbulescu

Pr. Anchidim Ușeriu

Pr. Richard Grabowski

Pr. Protop
Constantin Alecse

Martin Ionescu, a fost fondatorul, care a slujit
În perioada 1939-1947, întru Iisus, cel iubit.
Pr. Grigore Coste, între 1948-1957, fu parohul
Care scrise Comitetului Parohial cum stă baiul,

Că vine în Los Angeles, la Sf. Treime, ca preot,
La care comitetul, i-a răspuns cu „bun venit”.
Totul a început bine, cu o frumoasă liturghie,
Apoi s-a trecut la buna organizare în parohie.

Adunarea Generală, alege pe pr. Grigore Coste
Ca preot paroh, care va îndruma duhovnicește.
Parohia se reaşază, pe bază mai bună se pune:
Ia ființă Reuniunea Femeilor Ortodoxe Române.

Serviciile divine se organizează cu regularitate,
Casa Parohială și alte obiective sunt reparate,
Așa că putem vorbi despre părintele Grigore,
Că a adus Bisericii Sfânta Treime bună valoare.

Pr. Victor Bărbulescu, în perioada 1957-1968,
A slujit ca parohul bisericii , dar și ca protopop.
În Adunarea Generală Parohială, din 4 august,
Prezidată de PS Sa Valerian, fu numit pe post.

Pe 6 oct. a fost instalat, tot de Vlădica Valerian.
Iar în 25 oct. 1959, s-a aniversat al 20-lea an,
De la înființarea Bisericii, și a avut a „liturghi”
PS Sa Valerian, Pr. Bărbulescu, Pr. Gabrowski.

Și tot PS Sa Valerian a slujit, atunci când parohul
Pr. Prot. Victor Bărbulescu, a plecat la Domnul.
Și, a fost o participație preoțească, și cum „credo”
Răspundea Corul local și cel din San Francesco.

În aste contexte a slujit ca un paroh „efemeriu”,
În anii 1970-1971, Părintele Anhidim Ușeriu,
A urmat o slujire în anii 1971-1982, prodigioasă,
A pr. Richard Gabrowski, preot cu ținută aleasă.

Pr. Gabrowski a organizat picnice și excursii:
Picnicul „Ziua Românilor” a creat mari emulații,
Iar călătoria la San Francesco cu unii enoriași,
A adus o înfrățire duhovnicească între slujbași.

Cea mai longevivă pastorație fără de echivoc
Are pr. Constantin Alecse, ca paroh și protopop,
Prea Cucernicia sa însumează slujire mai multă
Decât preoții precedenți la un loc, i-a fost sfântă.

În septembrie 1982 fu transferat din Minnesota,
La Biserica Sf. Treime, Los Angeles – California.
De prin 1984 a primit și misiunea de protopop,
Al Protopopiatului Coasei Pacificului, și, nonstop,

Viața și munca i-au fost ca o sfântă rugăciune,
Complexitatea muncii, credința slujirii creștine,
Supușenia în fața înaltelor fețe duhovnicești,
I-au dat aripi la toate „bătăliile” lui pământești.

Activități Speciale ale Bisericii Sfânta Treime în perioada 1982-2021- (Aprecierile lui Mircea Iordache)

Părintele Constantin Alecse, a fost și e autor,
Al multor preocupări pentru prezent și viitor,
A dat ce a putut mai bun, pentru enoriașii săi,
Căutând mereu, pentru ei, cele mai propice căi.

Mari preocupări a avut în organizare și dotare,
Dorind să aducă bisericii posibilități misionare,
Pentru atragerea pe calea credinței creștine
A mai multor tineri, care nu știu ce-i prin lume.

În dezvoltarea parohiei tare mult s-a spetit,
Și poate că uneori deciziile luate nu i-au ieșit,
Vorba vine: „cine face ceva, poate greși un pic,
Dar îi iese perfect celui care nu face nimic.”

Activitatea misionară a dus-o pe multe planuri:
Revista „Viața Creștină”, ca și holdele-n lanuri,
A hrănit lumea cu multă credință și rugăciune,
Astfel biserica și-a făcut din nume, un renume.

Și câte publicații importante a gândit și creat,
Drept scriitor de carte bisericească s-a format,
Aniversări religioase și patriotice a sărbătorit,
Atrăgând comunitatea creștină la scopul dorit.

Prin aniversările sărbătorilor naționale a reușit
S-aducă inimii „Micii Români”, pământul iubit,
Și să aducă românilor de peste tot, patriotism,
Pentru strămoșii eroi, să-i rupă de comunism.

După „Jubileul de Aur”, de la a 50-a aniversare,
Dumnezeu ne-a miluit cu acea sfântă eliberare,
Dar, românii n-au știut folosi ale libertății chei,
Plecară comuniștii, dar la vremi noi, sunt tot ei.

Aniversări patriotice s-au ținut multe și bune,
La care Biserica avu mulți invitați de renume,
Actori, cântăreți, politicieni, scriitori, patrioți,
Iar în cărțile scrise de părinte au fost prinși toți.

Aniversările Bisericii Sfânta Treime au realizat,
Bună socializare, iluminare și tot ce s-a donat.
Festivalurile, lunare, de revelioane și civice,,
Au adus inspirați plăcute, poetice dar și bahice.

În preocupări părintele protopop avu și radioul,
Cu emisiuni religioase la Buna Vestire, și ecoul
Se simțea în eter ca o bună veste a Domnului,
Care aducea credință și iubire în viața omului.

Creațiile literare sunt multe, prinse pe site-uri,
Iar între ele Puterea Credinței poate primi lauri.
E o carte în care se destăinuie viața părintelui
Cu coordonatele trăirii vieții în slujba Domnului.

Cartea structurată în 3 volume, cu trăiri intense,
Îl reprezintă bine pe părintele Constantin Alecse,
Volumul I – Printre Îngeri și Demoni, dezvoltă
Formarea ca om, atrocitățile pe care le suportă.

Îngerii din titlu, i-au fost părinții, sora Paulina
Bunicile, mătușile, prietenii de joacă, credința,
Toate având sălaşuri: casa părintească, satul,
Biserica, școala, seminarul, facultatea, Domnul.

Iar demonii au fost reprezentanții acelu sistem
Care îi dădeau anticristul ca modelul modern
Și, opunându-se cu multă îndârjire acelor păcate,
Și-a suportat cu stoicism crucea dusă în spate.

O parte din trăire a fost pregătirea de doctorat,
În Anglia, alt orizont, cu prelații ce l-au onorat.
Însă ciuma comunistă vrut-a iar să-l subjuge,
Dar nu i s-a supus, că avea credința în sânge.

Și-atunci a găsit soluția de Domnul indicată,
Veni, să-și vadă părinții ca pentru ultima dată,
Și simțind chemarea BOR, încărcată cu venin,
Zise : „Da, mă chemați, nu-nseamnă că și vin!”

Și, uite-așa, cu toată credința sa și cu familia,
S-a exilat politic, cu adoptarea sa de America.
Primirea a fost frumoasă, gazda era minunată,
PS Sa Valerian l-a primit cu inima Sa curată.

Întâmplările au fost multe, care mai de care,
Toate au fost condimentate cu piper și sare,
Dar, nu pot cuprinde totul în această carte,
Las cititorii să meargă să găsească pe site.

În vol. II – Misionarul, se continuă memorialul,
Pr. Prot. Constantin Alecse, a fost misionarul,
Care a propagat credința prin diverse lucrări
Atrăgând spre Domnul rugăciuni și ascultări.

Iar în vol. III – sunt Culisele Vieții Pastorale,
În care apar meandrate, incursiunile „astrale”,
În sensul că varii și complexe, magistrale sunt
Căile Domnului, atât în cer, cât și pe pământ.

Ansamblul vieții spirituale, îl puteți vizualiza,
Afișat on line, pe site. Un munte din opera sa.
Cititorilor vreau să le mărturisesc crezul meu,
„Nihil sine Deo”, tradus „Nimic fără Dumnezeu”.

Poți sta 40 de zile fără mâncare, 3 zile fără apă, 8 minute
fără aer, dar nu poți sta o secundă fără Dumnezeu, și.. „Nimic
fără Dumnezeu”

STATUL CALIFORNIA DIOCEZA ROEA - PROTOIERIA COASTEI PACIFICE

Sub omoforul PS Sa Nathaniel, uns ca protopop,
În Protoieria Coastei Pacifice, ca stropit cu isop,
Timp de peste 30 de ani, din 1984, începând,
Am fost soldatul credincios, cu inerția luptând.

Am, mers la datorie, mereu, când era nevoie,
Ca un pompier am stins focuri în orice parohie.
Pentru așa ceva n-am cerut, n-am primit nimic,
Ba, de multe ori am plătit, și n-am să replic.

În cei aproape 40 de ani de păstorire a mea,
Pot spune că pe la „Sfânta Treime” se trecea,
În tranzit, în calitatea de conslujitori, fel de fel,
Preoți, diaconi, ipodiaconi, toți au slujit cu zel.

Protopopiatul Coastei Pacifice, în timp a evoluat
Avea 3 parohii și 1 misiune când eu am preluat,
Ajungând astăzi la 18 parohii, care s-ar afla,
În statele: Arizona, California, Colorado, Nevada

Și în Oregon și-n Washington, deci în șase state.
În tot timpul, de ambii Ierarhi, au fost vizitate,
Parohiile și misiunile Protoieriei Coastei Pacifice,
IPS Sa Nathaniel și PS Sa Irineu, cu priviri etice.

Protopopii ROEA, 2002 (de la stânga la dreapta):
PC Tofan, Pavel, Sasu, Lazar, Alecse, Fetea

Întâlnire colegială la Centrul de Studii Valerian Trifa (The Heritage Center),
Vatra Românească (1997)

„Când vei ajunge să te poți ruga cu adevărat, cu adevărat
ai realizat pacea, fericirea.” (Valeriu Gafencu)

Activități protocolare

În perioada amintită clericii ortodocși români,
La congrese și retrageri, alături de „stăpâni”,
Cu programarea Protoieriei Coastei Pacificului,
Și-au adus participația întru slujirea Domnului.

Hramurile, vizitele pastorale anuale organizate
De Ierarhii ROEA, la Protoierie, au fost corelate
Cu Sfințiri de Biserici, Binecuvântări Arhieresti,
S-au pus pietre de temelie la lăcașuri bisericesti,

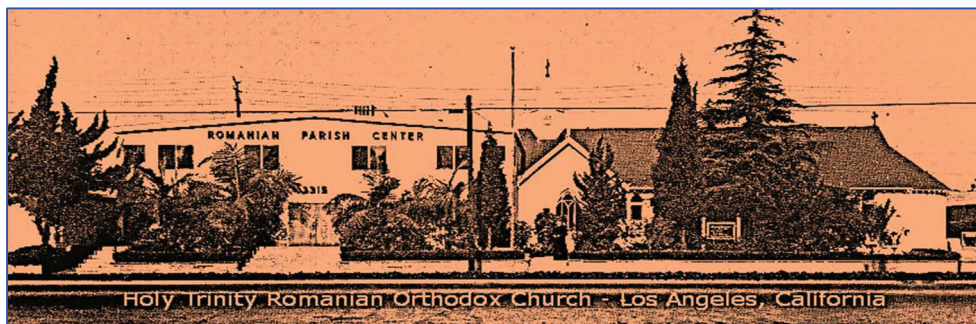
Au fost sfințiți preoți și diaconi, cât și aniversări
Ale bisericilor și slujitorilor, pe nivele de urcări.
Retrageri spirituale, ale clericilor avu a însuma,
Întâlnirile din Detroit, California și din Arizona.

În toate acțiunile Protoieriei m-am implicat mult,
Alături de mai marii mei Ierarhi, în mare tumult
Pentru organizare, pentru ambienturi frumoase,
În documentare, și pentru socializări fructuoase.

„Viața nu are sens fără Hristos! Toate alergările noastre,
fără Iisus sunt deșertăciune și goană după vânt!” (Valeriu
Gafencu)

Activitățile administrative

Adresez mii mulțumiri Ierarhilor „Vetrei” noastre,
IPS Nathaniel și PS Irineu, pentru vizitele ilustre,
Pentru dedicația, cât și pentru sacrificiile făcute!
Te rugăm Doamne dă-i Arhieriei, multă sănătate!

În fișa postului de Protopop aveam printre altele:

Comunicarea Centrului Protopopesc cu bisericile și misiunile din Protopopiat.

Ședințe ocazionale de Protopopiat.

Vizite în protoierie, cauzate de necesitatea prezidării

Adunărilor Speciale Parohiale, ori de câte ori Centrul Eparhial a solicitat astfel de acțiuni.

Ședințe/întâlniri de împăciuire între consiliile parohiale, și conducerea spiritual-administrativă, în cadrul respectivelor parohii și misiuni,

Schimb de buletine/reviste parohiale (format tipărit, sau electronic) între parohii și misiuni

Organizarea, ocazională, de slujbe și alte activități pan-ortodoxe românești, în cadrul Protoieriei: Slujba Sfântului

Maslu, Slujba Acatistelor, Vecernii pan-ortodoxe românești, etc.

Întocmirea, și prezentarea Rapoartelor Anuale ale

„PROTOPÓP ~ Preot de rang superior în biserica ortodoxă; protoiereu. ;Primul preot al unui județ sau oraș. [De origină slavo-greacă].”

PAROHIILE ȘI MISIUNILE PROTOIERIEI COASTEI PACIFICE (2000)

Biserica Sfântul Ioan Botezătorul, Glendale, AZ (1983)
 Misiunea Înălțarea Sfintei Cruci, PHOENIX, AZ (2007)
 Biserica Adormirea Maicii Domnului, ANAHEIM, CA (1986)
 Misiunea Sfântul Ioan Evanghelistul, CLAREMONT, CA (1985)
 Biserica Învierea Domnului, HAYWARD, CA (1964)
 Biserica Sfânta Treime, LOS ANGELES, CA (1939)
 Biserica Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, PALM SPRINGS, CA (1988)
 Biserica Sfânta Ana, POMONA, CA (1987)
 Biserica Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, SACRAMENTO, CA (1993)
 Misiunea Sfintei Cruci, SAN DIEGO, CA (2002)
 Biserica Sfânta Cruce, SAN JOSE, CA (1987)
 Misiunea Sfântul Ioan Hozevitul, LAKEWOOD, CO (2004)
 Misiunea Sfântul Dimitrie cel Nou, FREDERICK, CO (2007)
 Misiunea Adormirea Maicii Domnului (Sf. Maria), LAS VEGAS, NV (1994)
 Biserica Pogorârea Duhului Sfânt, OREGON CITY, OR (1997)
 Biserica Adormirea Maicii Domnului (Sf. Maria), PORTLAND, OR (1987)
 Biserica Sfinții Trei Ierarhi, BELLEVUE, WA (1994)
 Mănăstire Mănăstirea Învierea Domnului, TEMECULA, CA (2014)
 Colleyville- Texas, Parohia „Adormirea Maicii Domnului ”
 Houston-Texas, Misiunea Ortodoxă „Sfânta Maria Magdalena”

Pentru informații referitoare la bisericile din Protoierie, se dă clic pe denumirile bisericilor, prezentate mai sus.

Îți mulțumesc Doamne că fac parte din biserica Ta,
 Că am posibilitatea de a împărtăși dragostea Ta!
 Te rugăm ajută bisericii să scoată lumea din ceață,
 Te rugăm să-i dai țării noastre o schimbare la față!

Cuvântul Tău spune că dacă poporul Tău se va smeri,
 Dacă se va ruga, Tu-i vei vindeca rănilor și nu va pieri.

